

VI. évfolyam 5. szám

FELSŐKRISZTINA

2003. TE DEUM

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Nyári miserend:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor
Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211 és este 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken
délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

„A megújulás csodája ez a nap”

ZSINATI K Ö N Y V

2003. június 7. pünkösd

*FELSŐ-KRISZTINAVÁROSI
ZSINATI KÖNYV*

Budapest,
2003. június 7. pünkösd

Lektorálta:

ISBN: 963 210 651 2

Kiadja a Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia

Felelős vezető: Györgydeák Márton plébános

Budapest, 2003.

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ.....	5
A ZSINAT ELŐKÉSZÜLETEI.....	7
EVANGELIZÁCIÓS MUNKACSOPORT.....	
KERESZTÉNY CSALÁD MUNKACSOPORT.....	
LITURGIKUS MUNKACSOPORT.....	
KARITÁSZ MUNKACSOPORT.....	
ÖKUMENIKUS MUNKACSOPORT.....	
MÉDIA MUNKACSOPORT.....	
MŰSZAKI - GAZDASÁGI MUNKACSOPORT.....	
ZÁRÓIMÁDSÁG.....	

*„Jézus Krisztus egyházának látszólagos moz-
dulatlansága mögött a Szentlélek szünet nélküli
belső munkája zúg. Nem szabad tehát csodálkoz-
nunk, hogyha a történelem bizonyos szakaszai-
ban, mint amilyen a II. vatikáni zsinat is, kitör
belőle az élet tavasza és új távlatokat nyit.”*

(Lienart kardinális)

ELŐSZÓ

A megújulás csodája volt a nap

A megújulás csodája ez a nap – mondotta 2003 pünkösd szombatján a felső-krisztinavárosi plébánia zsinatát megnyitó szentmise homiliájában *Beer Miklós* püspök, akit a Szent-
atya néhány nappal korábban váci ordináriusnak nevezett ki, de mivel ekkor még nem iktatták be, Esztergom-budapesti segédpüspökként vett részt az eseményen.

„Új egyházmegyémre is gondolva vagyok itt, hiszen egyre többet gondolkozom azon, hogy hogyan fogom igazgatni Isten rám bízott népét. Egy barátom kinevezésemet követően közölte, hogy azért fog imádkozni, hogy megtaláljam a hangot a papokkal és a hívekkel. A ti plébánosotokhoz, *Györgydeák Márton* atyához hasonlóan, én is jó pásztorként szeretném vezetni a rámbízottakat.”

A plébániai zsinat lényege - a püspök szerint - a szótértés, az egymásra való odafigyelés. Ehhez bizalmat kell előlegeznünk egymásnak. A bizalom a Szentlélek ajándéka, s egyben minden szép emberi kapcsolat alapfeltétele.

„Pünkösdkor az újjászületés, a megújulás csodáját élhetjük meg – folytatta. - A bábeli nyelvzavar idején az egyetértés nem magától értetődő. Az égig törő, nagyzóló vágyak elszoktatják az embereket egymástól, családok megbomlanak, barátságok elhidegülnek, pedig egyre több technikai eszköz szolgál minket.” Péter ki mert lépni a csónakból. Ez a reménység ajándéka. Kézzelfogható bizonyíték nélkül merjünk mi is lépéseket tenni egymás és a jövő felé, e plébániai zsinat által is. Hogy egy kicsit jobb legyen a világ. Ne nyugodjunk bele, hogy a világ olyan, amilyen.”

„Az én papi korosztályomnak – mondta *Beer* püspök - a II. vatikáni zsinat elementáris élménye volt. Az egyház ekkor magára talált, s mi azóta ebben a reményben élünk. A reménység kegyelme legyen veletek. A szeretet ajándéka nélkül azonban semmit sem érne mindez. Nem egyedül járjuk az üdvösség útját. A társainkkal mi lesz? A zsinatot ő értük is tartásatok! A feladat nem kisebb, mint hitelesen megélni a köztünk élő *Krisztust*.”

A plébániai zsinatot megnyitó szentmisén a püspök úrral koncelebrált *Györgydeák Márton* plébános, *Szőcs László* káplán, valamint a szomszéd plébániák képviselőiben *Vigassy Mihály* krisztinavárosi, *Brückner Ákos* szentimrévárosi plébánosok és *Matolcsy Kálmán* táltos utcai lelkész, aki egyben plébániánk egyik hitoktatója.

A hívek nagy számban vettek részt nem csak a szentmisén, hanem közel három óráig a zsinati ülésen is. A plébános úr és *Béres György* világi elnök bevezető szavai után a hét munkacsoport ismertette az egy éves munka eredményeként született határozattervezeteket, melyekhez a helyszínen írásban lehetett hozzászólni. Ezeket *Márton atya* ismertette, és megállapítást nyert, hogy a határozattervezeteken nem kell érdemi módosítást végrehajtani. Ekkor *Béres György* nyílt szavazást kért a dokumentumok elfogadásáról. Ez teljes egyetértéssel meg is történt. Ezzel a zsinat munka befejeződött.

A beszámolókból, illetve tervekből kibontakozó összkép igen eleven és sokrétű közösség életébe nyújtott betekintést, amely közösség valóban nem hajlandó belenyugodni abba,

hogy a világ olyan, amilyen. Keresi azokat a lehetőségeket, amelyek által a keresztény családok egymásban támaszt találhatnak, amelyek által a gyermekek és a fiatalok az egyházhoz tartozást vonzóknak és megbecsülendő értékeknek érezhetik, amelyek által az idősek, a magányosok, az egyházhoz még utat nem találók és a rászorulóok is a közösség melegéből és biztonságából részesülhetnek.

A jelenlévő vendégek nevében Brückner Ákos köszönte meg a részvétel lehetőségét. Lelkesülten állapította meg, hogy ilyen jó hangulatban ennyi együtt gondolkozó értelmes embert régen látott, s ez nagy reménységgel tölti el...

A plébániakertben agapé következett, majd ünnepi zsolozsmával ért véget az esemény. A zsinat befejeződött, a munka azonban ha nem is most kezdődik igazán, de folytatódik, s immár bizonyosan minden eddiginél nagyobb odaadással, hiszen az előkészület hónapjai alatt a munkacsoportok igazi közösségé érlelődtek, létszámban és elképzelésekben egyre gazdagodtak, és feltett szándékuk, hogy életre váltsák mindazt a szép és hasznos elgondolást, amelyeket a határozatokban papírra vetettek. Hogy a püspök úr szavaival ez a nap hosszú időre meghatározóan a megújulás csodájaként vonuljon be a plébánia *historia domusának* aranylapjaira.

Lássuk hát, hogyan is zajlottak az előkészületek és mit is tartalmaznak a zsinat dokumentumaink, amelyeket a Felsőkrisztina egyházközségi újságunk kibővített, zsinati különszámaként ezennel közkinccsé teszünk.

Kelt az Úr 2003. évében, templomunk búcsúnapján, Keresztelő Szent János születésének ünnepén.

Sajtó munkacsoport tagjai nevében
Szerdahelyi Csongor

A ZSINAT ELŐKÉSZÜLETEI

Plébániánk képviselőtestülete 2002 tavaszán Györgydeák Márton plébános úr javaslatára elhatározta, hogy - hasonlóan az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye más plébániáihoz – plébániai zsinatot tart. E döntés alapján a 2002. május 11-én megtartott plébániai fórumon Márton atya meghirdette a plébániai zsinatot, melynek időpontjául a képviselőtestület a 2003 pünkösdjét megelőző hétvégét jelölte ki.

Elsőként a zsinat célját határoztuk meg az alábbi elvek szerint:

1. *„A plébánia elsősorban nem struktúra, terület vagy épület, hanem inkább Isten családja, testvériség, amelynek egy a lelke, családi, testvéri befogadó ház, a hívők közössége” (Christifideles Laici)*

2. A plébániai közösség akkor él, ha tagjai szeretet-kapcsolatban vannak egymással. A plébánia nagy közössége csak akkor tud élő és hatékony lenni, ha több kisebb közösség működik benne, pl. imacsoportok, karitászcsoport, schola, fiatalok és idősebbek különböző csoportjai, házasulandók és házasok körei.

3. A világiak joga és egyben kötelessége is, hogy felelősséget érezzenek egyházközségükért, hogy dolgozzanak annak megújulásáért. Küldetésükhöz tartozik, hogy részt vegyenek a plébánia evangelizációs munkájában keresztény tanúságtételükkel is, de a gyermekek hitre nevelésében (hitoktatás), a liturgia szebbé tételében, közös ünnepek, rendezvények létrehozásában is.

4. Különösen fontos az élő plébániai közösség ma és az elkövetkezendő években, amikor hosszantartó paphiányra kell felkészülnünk.

A következő feladat annak meghatározása volt, hogy miként szervezzük meg a plébániai zsinatot.

Szerencsénkre már több plébániai közösség járt előttünk ezen az úton, így nem kellett nekünk mindent kitalálni. Ezúton is köszönjük a Szentendrei Keresztelő Szent János Plébánia képviselőtestületi elnökének, hogy a zsinat szervezése és lebonyolítása során szerzett tapasztalataikat megosztották velünk.

Az első, amit tudatosítanunk kellett, hogy a zsinat *nem cél, hanem eszköz*, amely abban segít, hogy feladatainkat pontosabban meg tudjuk határozni, hogy ebben a „befogadó házban” mindenki megtalálja azt a közösséget, amelyre vágyik, és a ma még nem hívők számára is vonzása legyen a katolikus közösségnek.

A második, hogy bár az ünnepélyes zsinati ülés csupán egy nap, *az előkészület, a tartalmi munka közel egy évig fog tartani*.

A harmadik, pedig annak tudatosítása, hogy a zsinat *nem befejezése lezárása a munkának, hanem a plébániai közösség megújulásának kezdete*.

Feladatainkat a következő módon határoztuk meg:

1. Legfontosabb a lelki előkészület, amely során a Szentlélek segítségét kértük vállalko-

zásunkhoz. Ezt szolgálta a szeptemberi *Mindszenty-zarándoklat*, amelyen sok év után a plébánia hívei ismét közösségben vettek részt igen szép számban.

Szintén a lelki ráhangolódást szolgálta a *plébániai lelkigyakorlat* Sümegen, amelyet *Barsi Balázs atya* tartott.

2. A következő feladat a különböző munkacsoportok létrehozása. Feladatuk volt, hogy a plébánia életének különböző területeit érintő kéréseket, kérdéseket, javaslatokat összegyűjtsék, rendszerezék, összejöveteleket szervezzenek, ahol lehetőség volt a közvetlen gondolatcserére is. Hét munkacsoportot hoztunk létre:

Evangelizációs munkacsoport:

vezető: *Szende Ákos*

tagok: *Csiszér Istvánné Éva, Frivaldszky Sándor, Hartmann Tivadarné, Horváth Éva, Kertész Annamária, Lukách Krisztina, Madocsay Ákos, Vajna László, Tamás Lászlóné*

Keresztény család munkacsoport

vezető: *Hernádyné Szemere Rita*

tagok: *Bende Margit, Horányi Attila, Kertész Annamária, Meszéna Zsolt, Meszéna Zsoltné, Péch Olívia, Szuchy Gabriella, Tóth Zoltánné*

Liturgikus munkacsoport:

vezető: *Szauer Tibor*

tagok: *Tőkés Tünde, Takács László*

esetenkénti konzulens, ill. munkatársak: *ifj. Müller Ferenc, Ritvay Zoltán, Tóthné Kiss Valéria*

Karitás munkacsoport

vezető: *Füredi Ivánné*

tagok: *Bán Béláné, Gergely Ákosné, Hartmann Tivadarné, Horváth Albertné, Kövesárki Károlyné, Lukách Krisztina*

Ökumenikus munkacsoport:

vezető: *Sapszoné Homonnay Márta*

tagok: *Borosnyay Annamária, Kalászi Mária, dr. Mutti Lászlóné, Zsuzsa*

Média munkacsoport:

vezető: *Szerdahelyi Csongor*

tagok: *Babics Balázs, Vasdinnyey Miklós, Pongrácz Judit, dr. Hauser Péter, Lukách Krisztina, Béres György*

Műszaki-gazdasági munkacsoport:

vezető: *Horváth Lászlóné*

tagok: *Marosi Gabriella, Horváth Albert, dr. Kovács Ádám, Müller Ferenc, ifj. Müller Ferenc, Seidl György, Seidl Tibor*

A munkacsoportok vezetői maguk választottak munkatársakat a jelentkezők közül. A munkában igen sokan és nagy lelkesedéssel vettek részt.

A zsinattal kapcsolatos szervező, koordináló, adminisztrációs és technikai feladatokat külön csoport végezte, melynek tagjai: Györgydeák Márton plébános, Szócs László káplán, Árvai Bori, Péch Olívia, Rajkai János, Béres György.

3. A felkészülés következő szakaszában a hívek véleményének, javaslatainak összegyűjtésére, az együtt gondolkodás megindítására kérdőívet állítottunk össze és osztottunk ki. A szép számmal beérkezett válaszok képezték a munkacsoportok által összeállított javaslatok alapját.

4. Ezzel egyidőben, 2002 őszén vasárnaponként a szentmiséken sorra bemutatkoztak a munkacsoportok, ismertették céljaikat, elképzeléseiket.

5. A kérdőívek kiértékelése után az egyes munkacsoportok megkapták a témakörüket érintő javaslatokat, észrevételeket, amelyeket kiegészítve saját ötleteikkel, javaslataikkal összeállítottak egy-egy összegzést, úgynevezett „javaslattervezetet”.

6. A következő lépés volt, hogy a munkacsoportok a tavasz folyamán (februártól ápriliséig) nyilvános fórumokon a hívek elé tárták, megvitatták, módosították, kiegészítették javaslataikat. Ezeken a megbeszéléseken is sok értékes ötlettel bővült az előterjesztés.

7. Az előkészület utolsó fázisát jelentette az a munka, amely során az egyes munkacsoportok megalkották végső javaslattervezetüket, amelyről a 2003. június 7-én megtartott ünnepi zsinati ülésen döntöttek a hívek.

EVANGELIZÁCIÓS MUNKACSOPORT

Munkacsoportunk azt a küldetést tekintette át egyházközségi szinten, mely egyházunknak immár 2000 éve lényege: az Örömhír, azaz az Evangélium terjesztése. Szent Pál óta tudjuk, hogy ez elsősorban az Ige szóbeli hirdetését jelenti („A hit hallásból ered”), ugyanakkor – divatos szóhasználattal élve - a *verbális kommunikáció* mai torzult világában különösen aktuálisnak tartottuk a Jakab-levél intelmét: „A tanítást váltsátok tettekre, ne csak hallgassátok, mert különben magatokat csaljátok meg.” Ráadásul a szabadossággal fertőzött, értékvesztett környezetünk újfajta, találékonyságot és leleményességet igénylő módszerek alkalmazását követeli tőlünk, ennek terméke például a „*pre-evangelizáció*” fogalma. S talán új jelenség az is, hogy a „misszió” fogalom – sajnos – már nem elsősorban az idegen földrészen való, hősi-es-romantikus hitterjesztést jelenti, hanem többnyire Európa, hazánk, környezetünk (újra)evangelizálását, beleértve sokszor családunk vagy akár saját magunk hitbeli tökéletesítését is (milyen találó református testvéreink szóhasználati megkülönböztetése a „*belmisszió*” és a „*külmisszió*” között!). Megtapasztaltuk, hogy – a Szentatya szavaival – feladatunk teljesítésekor „*az evangelizálás új minőségéről van szó, amely az üdvösség örök üzenetét a mai ember számára új és meggyőző szavakkal tudja előadni*”. Mint ahogy azt *Nemeshegyi Péter* jezsuita hangsúlyozta (Vigília 2003/5) - tulajdonképpen nem is a régi megfogalmazások hangosabb megismétléséből álló újraevangelizálás a feladat, hanem olyan új jellegű evangelizálás, amely a krisztusi örömhír lényegét új módon ragadja meg és fejezi ki. Azt is felismertük, hogy azzal, hogy a zsinatunk során a témák felsorolásában az evangelizációs munkacsoport az első helyre került, az azt is jelentette, hogy a többi egyházközségi zsinati munkacsoport (tehát a liturgikus, a karitás, a média, a család, még a műszaki-gazdasági munkacsoport) munkája, sőt valamennyiünk „munkája” sem más, mint evangelizáció, hiszen az evangelizáció egyházunk alapvető életmegnyilvánulása. Mert valljuk, hogy:

1. az egyház az evangelizációból születik,
2. az egyház az evangelizációra kap küldetést,
3. az egyház az Evangélium befogadásából él („evangelizálja magát”),
4. az egyház az Evangélium őrzője és
5. az egyház evangelizációs küldetést ad.

Végül közös az a felismerés is, hogy bármilyen lelkipásztori terv, missziós elképzelés, bármilyen evangelizációs tevékenység, ha eltekint a liturgia és a lelkiség elsőbbségétől, eleve kudarcra van ítélve. Ez azt is jelenti, hogy ha a Liturgikus munkacsoport munkája eredményeképp közösségünk jobban megérti a szentmise lényegét és szépségét, akkor „kikaparja nekünk a gesztenyét”, s a (templomon kívüli) evangelizációt is automatikusan könnyebbé teszi.

A következő tevékenységi körök adták zsinati megbeszéléseink tárgyát:
Hitoktatás (az óvodás kortól a felnőtt korig; plébániától az iskoláig)

Közösségeink: lelkiségi mozgalmak (pl. Taizéi mozgalom, Regnun Marianum), a liturgia

kivételével a plébániai életet segítő közösségek (gitárosok, oltáregylet, rózsafüzér-társulat, imacsoportok, stb.), ill. az egyházközséget a „külvilághoz” (családokhoz, fiatalokhoz) kapcsoló csoportok (elsősorban a cserkészek).

A keresztények civil életben vállalandó szerepe (beleértve a temetés, az esküvő, a keresztelezés, nászmise és a gyászmise alkalmával adódó evangelizációs szolgálatot, tekintettel az ezen eseményeken nagy számban résztvevő nem vallásos ill. kereső embertársainkra, hasonlóan a lakó- és munkahelyi környezetben, a közéletben stb. még ránk váró feladatokat).

AZ EVANGELIZÁCIÓ TERÜLETE PLÉBÁNIÁNKON

Hitoktatás

A hitoktatás öt iskolában és a plébánián folyik. Az iskolás korú hittanosok száma összesen 148 (általános- és középiskola ill. egyetemi hallhatók); a két hetenkénti felnőtt hittant 4-10 fő látogatja. Hét hitoktató (3 pap, 4 világi) tanít a plébánián és a területünkhöz tartozó valamennyi, azaz öt iskolában. A hittanárok: Márton, László és Kálmán atyák, Horváth Éva, Lukács Krisztina, Hartmann Tivadarné és Komáromi János.

A *plébániai hitoktatásra* azok a szülők küldik gyermekeiket, akik jobban kötődnek a templomhoz. E gyermekek közül kerül ki a ministránsok és a scholások zöme is. A szülőkkel való kapcsolattartást megkönnyíti, hogy a kisebb gyermekekért este eljönnek az óra végére, így lehetőség adódik megszólításukra.

Gondot okoz, hogy negyedik osztálytól a környező egyházi gimnáziumokba mennek el a gyerekek, így a felső tagozat létszáma erősen csökken.

A tárgyi-technikai feltételek a plébániai hitoktatásban megfelelők.

Az *iskolai hitoktatás* missziós területnek tekinthető, sok a vallási háttérrel egyáltalán nem rendelkező gyermek. A szülőkkel a személyes kapcsolattartás esetleges, szinte megoldhatatlan feladat.

A hitoktatás feltételei az egyes iskolák sajátosságai szerint változóak. Optimális a helyzet az Orbánhegyi úti iskolában, ahol a tantestület egyik tagja végzi a hitoktatást is. Stabil, megfelelő a kapcsolat a Németvölgyi úti és a Kiss János Általános Iskolában. Sajnos sem a Kiss János, sem pedig a Tamási Áron Iskola középiskolai évfolyamain – érdeklődés hiányában – a hitoktatást mindeddig nem sikerült elindítani.

A Tamási Áron Általános Iskolában az évenkénti hitoktatóváltás miatt gyakorlatilag a nulláról kell újra felépíteni az iskolai hittant.

A Tanítóképző Főiskola Gyakorló Iskolájában a nagyszámú, nem helybeli tanuló a késő délután kezdődő hittanórákra nem tud visszajönni, emiatt a létszám alacsony.

Az iskolai hitoktatásban a szemléltető eszközök hiánya, az elégtelen technikai feltételek és a teremproblémák sokszor gondot jelentenek. Ezalól kivétel a Tanítóképző Főiskola Gyakorló Iskolája, ahol a hitoktatást korszerű szemléltetőeszközök segítik.

A tananyag az Országos Hitoktatási Bizottság által jóváhagyott tantervet követi, a tananyagokat a hitoktatók maguk választják meg.

A *felnőtt hittan része* az évente 6 alkalommal, külső előadók által, a Felsőkrisztinai Katolikus Kör összejöveteleként tartott előadások (ahol a résztvevők száma átlag 40, egyes érdekesebb témák esetén 100-150 fő).

A szülők, nagyszülők részéről kérdés, hozzászólás, javaslat vagy bírálat a plébániai-iskolai hitoktatással kapcsolatban nem érkezett. A munkacsoportban elhangzott hozzászólások, ötletek és javaslatok nagyrészt a hittan mint tantárgy, ill. mint a lelkeket Isten felé nyitó, inkább érzelmi-kommunikatív pedagógiai eszköz bonyolult kérdéskörét érintették. A hittanárak szerint a gyerekközpontú foglalkozás mellett igen fontos a szülőkkel való intenzív kapcsolat, a szülők segítsége és motiváltsága az alapja a gyermekek eredményes hitoktatásának. Mások azt hangsúlyozták, hogy az egyéb – a „játék”, kérdés-felelet ill. megbeszélés vagy akár a „beszélgetés” eszközrendszerét alkalmazó - módszerekről sem szabad lemondani.

Törekszünk a szülőkkel való intenzívebb kapcsolattartásra. A tanév folyamán négy alkalommal (tanév elején, adventben, nagyböjtben és a tanév végén) szülői megbeszélést tartunk korosztályonként, illetve iskolánként a plébánián.

A szentségi felkészítés (elsőáldozás, bérálás) közösségépítő erejét lelki programok beépítésével is növelni kívánjuk.

A diplomunkban keresztelt, iskolaköteles korba lépő gyermekek szüleit a nyár végén levélben keressük meg, és felhívjuk figyelmüket a hitoktatás fontosságára.

Az eddig bevált közös hittanos programok (hittanos mise, keresztút) mellett további liturgikus cselekményekbe is megpróbáljuk bevezetni a gyermekeket, ill. a családokat (pl. közös bűnbánati liturgia).

Felnőttek hitoktatása

A felnőttek kifejezetten igénylik a kiscsoportos beszélgetéseket. Így felmerült, hogy a felnőtt hittan egy-egy szemeszterre előre – akár órára lebontva - meghirdetett témaköre alapján a résztvevők kérdéssel vagy pl. „hozzaolvasással” készülhessenek. Persze – s ez nem csak a plébános úr véleménye volt – ilyenkor is célszerű törekedni a parttalan eszmecserék elkerülésére, hogy egy-egy alapvető hittani tétel, ill. a megtárgyalandó (megtanulandó, gyakran alapvető) anyagrész fontosságából, súlyából az amúgy is ritkán megtartott órák során ne veszíthessen. Konkrét javaslatok is elhangzottak a felnőtt hittan (ill. az annak részét képező templomi előadások) témájára: liturgika, lelkiismereti mozgalmak, egyháztörténelem, az egyház társadalmi tanítása, bűnmegbocsátás, ökumenizmus s hasonlók.

KÖZÖSSÉGEINK

A hazánkban az utóbbi 10-20 évben megjelenő, ill. megerősödő lelkiismereti mozgalmak tevékenysége – egy-egy alkalmi „rendezvényt” kivéve (pl. Taizéi találkozó) - szorosan nem kötődik a plébániához, ugyanakkor – ha másként nem, „tükröként” – élénkítően hat(hatna) a plébániai életre.

A – többnyire fiatal – híveink révén kapcsolatunk van a *Taizéi Mozgalommal*, a *Nyolc Boldogság Közösséggel* és a *Regnum Marianummal*. A plébániai élethez, a liturgiához vagy az

otthoni ima-összejövetelekhez kötődő közösségek élete aktív, még ha tevékenységük talán egymástól elszigetelt is (*Oltáregylet, Rózsafüzértársulat, az Ökumenikus Biblia-olvasókör, a papi hivatásokért imádkozó csoport, a lakásokban összejövő egyéb imacsoportok stb.*). *Gitáros csoportunk* lelkes zenéje sok fiatalt vonz nemcsak a szentmisére, de más vallásos összejövetelekre is, így közösségépítő szerepük vitathatatlan. Hasonlóan a *cserkészmozgalomhoz*, mely ugyan nem a plébániához kötődő, szorosan vett vallásos intézmény, de a keresztény értékrend megismertetéséhez jó eszköz.

A plébániánk területéről valamely lelkiségi mozgalomhoz tartozó – tudomásunk szerint kisszámú – csoportok, mozgalmak tagjai „átlag hívőként” vesznek részt egyházközségünk (ima)életében (kiemelten az ifjúsági- ill. család-csoportokban), speciális céljaik, „mozgalmuk” tekintetében csak időnként árulnak el többet magukról (vö. pl. Taizéi találkozó).

Célunk, hogy a közösségek közötti kapcsolatot, egymás minél jobb megismerését elősegítsük. Ennek eszköze lehet a több – kölcsönös – információ a már működő lelkiségi csoportok között, esetleg más, nálunk nem működő lelkiségi mozgalmak bemutatása pl. meghívott előadók segítségével.

A plébániai tevékenység hátterét csendben biztosító – többnyire asszonyok alkotta - közösségek (főleg a mise- és ministránsruhákat gondozó, az oltárt díszítő és a templomot tisztán tartó, kisebb-nagyobb alkalmi segítséget mindig felvállaló Oltáregylet ill. a Rózsafüzértársulat), valamint az otthonokban rendszeres ima-összejöveteleket tartó ökumenikus Biblia-olvasókör, a papi hivatásokért imádkozó csoport, a lakásokban összejövő egyéb imacsoportok tevékenységéről, erejéről, evangelizációs szerepéről így együtt most hallottunk először. Bemutatkozásuk inkább vallomás volt az együttlét, a bibliaolvasás, a közös imádságok kegyelemkövetítő, jobbító erejéről. Ahogy *Vörös István* írásban is megfogalmazta: „*Összejöveteleinken megnyílunk egymás előtt szívünkben, és igyekszünk egymáson segíteni. Mióta csoporttag vagyok, jobban tudom érzékelni a katolikus ill. a keresztény közösséget, és eligazodni a lelki élet időszerű kérdéseiben. A fiatalabb testvérektől mindig tanulok valamit, ami lelki erőt ad és reményt ébreszt a jövőre. Nekem az imacsoportban való részvétel jelenti az egymás megszólításának egyik szervezett formáját.*”

Most, hogy az imacsoporttagok ez alkalommal egymást is jobban megismerték és – zsinatunknak köszönhetően, reményeink szerint - az egyházközség más aktív tagjait is jobban megismerik, talán az egyházközségi lelki ill. imaélet is gazdagodik, őszintébbek lesznek a liturgikus cselekmények, s az összetartozást tudatosító és erősítő összejövetelek. Elhangzott például, hogy ne csak a képviselőtestület számára legyen lelkigyakorlat, hanem a plébánia szervezésében e csoportok is közösen elvonulhassanak néhány napra, vagy hogy közösen „szerepeljenek” egy-egy liturgikus eseményen (pl. keresztút).

Gitáros csoportunk fiatal tagjai közül néhányan a scholában is szolgálnak, ill. előénekesek a liturgia alatt, így lelkes zenéjük, azzal, hogy sok fiatalt vonzanak a szentmisére és más vallásos megmozdulásra, sajátos módon segíti a közösségépítést, s ezáltal az evangelizációt.

A cserkészmozgalomról, benne kiemelten a fiatalokkal való foglalkozás nehézségeiről is szó esett, de csak érintőlegesen, mivel az nem a plébániához kötődő, szorosan vett vallásos intézmény, de minthogy a keresztény értékrend megismertetéséhez e mozgalom jó eszköz, az ott folyó munka követése és segítése is evangelizációs feladat.

KERESZTÉNYEK A CIVIL ÉLETBEN

A templomon kívüli hitvalló életről az általános helyzetelemzés alapjául szolgáló információ túl – egy-egy őszinte, kitarulkozó vallomástól eltekintve, érthető módon – nem adható. Ugyanakkor tapasztaljuk, hogy különösen a temetés, de például az esküvő, a keresztelelés, a nász- és gyászmise alkalmával jelentős evangelizációs lehetőség kínálkozik, tekintettel az ezen az eseményeken nagy számban résztvevő nem vallásos, ill. kereső embertársainkra, még akkor is, ha ezekben a pasztoráció szempontjából egyszerre nehéz és könnyű esetekben a lelkipásztor feladata a meghatározó. Az urnatemető, mint „intim” szakrális tér „előnyeit”, is jobban ki lehetne használni.

A politikai, gazdasági vagy magánéletbeli megnyilvánulásokat illetően kevesen vállalkoztak az ezzel kapcsolatos igények, feladatok megfogalmazására, viszont kivétel nélkül fontosnak tartottuk, hogy – az eddigieknél jóval aktívabb és találmányosabb részvételünkkel – közelebb hozzuk, megértessük és vonzóvá tegyük azon szertarásainkat, szentelményeinket és ünnepeinket, melyeken nagy számban vesznek részt nem vallásos, ill. kereső embertársaink.

Tulajdonképpen ennél a témánál kristályosodott ki az evangelizáció lényegét a maga teljes összefüggésében megfogalmazó kíváncsi, melyet *Tömka Ferenc* békásmegyeri plébános állított elénk a zsinatunk „sikerét” segíteni hivatott előadásában, mely szerint életszentség, imádság, közösségi lelkeség – s mi még hozzátehetjük: szép és kegyelemkövetítő-liturgia hiányában evangelizációnk kudarcra van ítélve, hiszen lelki haladás nélkül a külső eszközök önmagukban semmit sem érnek.

Teendők:

- Tudatosítani a hittan (mint ismeretanyag ill. mint életünknek transzcendentális távlatokat nyitó tudáshalmaz) tanításának és tanulásának a fontosságát valamennyi korosztály számára.
- A fentiek értelmében intenzívebb, személyesebb kapcsolat a hittanos gyerekek családjával.
- Ösztönzés a felnőtt hittanon való intenzívebb részvételre (esetleges módszertani változtatásokkal, ill. a kereszteny öntudatra apellálva): a kurzusok témájának, címének előre megadásával a készülés, hozzászólás, kérdés, beszélgetés lehetőségének biztosítása, a Felsőkrisztina Katolikus Kör előadásainak feltétlen megtartása, ill. témájának az igények szerinti gazdagítása.
 - Több – kölcsönös – információ az imaközösségek munkájáról, áldásos tevékenységéről.
 - E közösségek összejöveteleinek a hirdetése, amennyiben azt igénylik.
 - A plébánia területén kívüli lelkigyakorlatok megszervezése.
 - Tudatosabb, intenzívebb, elmélyültebb részvétel a szentmisén, ünnepeinken ill. a szentségek és szentelmények kiszolgáltatásakor.
 - Általában: a pápa örömet és vigaszt nyújtó „*Ne féljete!*” felszólítása alapján merjünk bátrak lenni!

KERESZTÉNY CSALÁD MUNKACSOPORT

A család a társadalom, az egyház és így a plébániai élet alapsejtje is. A plébánia életének meghatározásánál és tervezésénél fontos szerepet kap a közösséget alkotó és egyben formáló családok szokásainak, nehézségeinek és igényeinek figyelembe vétele.

A plébániai közösség alapvető célja, hogy az egyes családok élete minél inkább kötődjön a plébániához, és ezzel párhuzamosan erősödjön a plébániai családok kapcsolata egymással. A családi élet mérföldkövei (születés, házasság, halál) és az egyházi év ünnepekörei (karácsony, húsvét) hagyományosan jelen vannak a plébánia és a családok kapcsolatában. Fontos, hogy a világban amúgy elszigetelt családok a plébánia közösségén belül egymást mindennapi tevékenységükben és lelkiükben támogassák, hitükben és a keresztény értékrend megőrzésében egymást erősítsék.

A Keresztény család munkacsoport azokat a már meglévő kezdeményezéseket és a jövőben kialakítandó lehetőségeket vizsgálta, amelyek a plébánia életének családközpontúvá tételét segítik.

Meggyőződésünk, hogy a családok megszólításánál törekednünk kell egyrészt a sokszínűsége, ami lehetővé teszi a különböző habitusú és helyzetű családok bekapcsolódását a plébánia vérkeringésébe, másrészt ügyelnünk kell arra, hogy a családjainkban oly természetesen együtt élő korosztályok mindegyikéhez eljusson üzenetünk, s ne hiányozzon egy generáció sem a közösség életéből. Foglalkoznunk kell a keresztény életre neveléssel, a jegyesoktatással, a házasság ápolásával, a vegyes házasságokkal, a csonka vagy krízishelyzetben lévő családokkal, a családközösségekkel, a gyerekekkel és idősekkel a családban. Célunk, hogy a családok részére a vasárnapi szentmisén való részvételen túl rendszeres közösségi alkalmakat biztosítsunk az ima és a hitélet gyakorlására, valamint szabadidős tevékenységre.

GYERMEKEK

A plébániai közösségbe való bekapcsolódás első időszaka és állomása a gyermekkor. Ekkor kell megalapozni a gyermekek lelkében a keresztény értékrendhez való kötődést. Lényeges, hogy a gyerekek hasonló értékek szerint élő családok között találjanak közösségre és barátokra. Természetesen a kisgyermekkorban a legmeghatározóbb a szülők és a saját család hatása. Ezért nemcsak a gyermekeket, hanem rajtuk keresztül szüleiket is meg kell szólítanunk, akik esetleg már elszakadtak az egyháztól és az egyházközségtől, vagy egyszerűen csak gyermekeik nevelésében szorulnak segítségre, tanácsra.

Babaklub

A Babaklub hetente egy alkalommal kínál kézműves foglalkozást, közös játékot és imádságot a négy év alatti kisgyerekek és édesanyjuk számára. A klub célja, hogy a kismamáknak

lehetőséget biztosítson a beszélgetésre, tapasztalatcserére és a közösségben való együttlétre.

A klubot egyházközségünk egyik nyugdíjas tagja nagy lelkesedéssel vezeti, ám szükség volna további segítőkre.

Baba–mama torna

Egy lelkes kétgyermekes testnevelés tanár vezetésével indult a kicsik és az édesanyák e közös programja. Hetente egyszer a hittanteremben a mamák tornája alatt a kicsiknek újra lehetőségük nyílik a kötetlen játékokra és a barátságok további elmélyítésére.

Távlati célunk, hogy javítsunk a teremfeltételeken, ezáltal lehetővé tegyük, hogy minél többen élhessenek ezzel a lehetőséggel.

Ovis hittan

Több, mint húsz gyermek vesz részt az ovis hittan foglalkozásain, ahol az óvodás korú kisgyerekek saját szintjükön ismerkednek a Bibliával és hitünk alapjaival. Többnyire a következő vasárnapi evangéliumot beszéljük meg, vagy az adott liturgikus időszak ünnepeihez kapcsolódik a foglalkozás. Minden alkalommal rajzolunk, festünk vagy kézműveskedünk, hiszen a gyerekekben a vizuális élmény mélyebb nyomokat hagy. A foglalkozásokat minden héten rövid közös imával zárjuk, hogy a gyerekek megismerkedjenek a közös imádság különböző formáival. Kapcsolatot tartunk a Batthyány–Strattman Lászlóról elnevezett vakok intézetének hasonló korú gyermekeivel.

A jövőben szeretnénk a hittan ideje alatt a gyermekek szülei számára tartalmas, szervezett beszélgetésre alkalmat teremteni.

Kisiskolások

A kisiskolások korcsoportjának egyházközségünk a ministráns-felkészülés, a cserkészlet vagy a schola keretében kínál közösségi programot. Ez a korosztály hittant többnyire az iskolában tanul, és nagy részük a 9 órás szentmisén is jelen van.

Távlati célunk az elsőáldozásra készülés során kialakult gyermekcsoportok egybentartása és aktív kisközösségekké formálása. Ehhez elsősorban közösségvezetést vállaló fiatalok jelentkezését várjuk.

Ifjúság

Fiataljainkat olyan világ veszi körül, amely az egész életre szóló házasságot, a hűséget, a család fontosságát megkérdőjelezi, és az egyén önmegvalósítását, illetve pillanatnyi érdekeit helyezi előtérbe. Ezért is fontos, hogy a fiatalok megismerkedjenek a keresztény házasság és a családi élet alapját alkotó értékekkel, s minél korábban tudatosan készüljenek ezek megvalósítására. A családi életre nevelés közvetlen módját elsősorban az ifjúsági közösségekben keressük. A plébániai táncklub és az ifjúsági filmklub megszervezése is talán ilyen közösségek megszületését segítheti elő.

Fioretti csoport

A kiskamaszokra gondolva tavaly *Fioretti* néven új csoport alakult, amelyet egy házaspár vezet. Az életre való felkészülést, a gyermekkorból az ifjúkorba lépés megannyi kérdésével szembekerülő gyermek segítségét tűzték ki célul. A foglalkozásokon a fiatalok a mindennapokban felmerülő, „életszerű” kérdéseket – pl. időhiány, döntésképtelenség, szépségápolás, luxus – elmélkedik át keresztény szempontból. Rendszeresen megnéznak és megbeszélnek filmeket, együtt kirándulnak, és kézműves módszerekkel csinosítják környezetüket.

Mivel igazán személyre szóló, hatékony munkát csak kiscsoportban lehet végezni, több hasonló csoport kialakítására volna igény és szükség. Ehhez is elengedhetetlen új munkatársak jelentkezése. Emellett célszerű lenne felvenni a kapcsolatot a liturgikus bizottsággal, és velük együtt közösen segítséget nyújtani a ministráncsoportok közösséggé válásában azáltal, hogy vezetőik, a dékánok közösségét lelkileg, szellemileg és praktikus tanácsainkkal támogatjuk a rájuk bízott gyermekekkel való foglalkozásban.

Táncklub, táncház

Jelenleg kevés olyan lehetőség kínálkozik a fiatalok számára, ahol kultúrált körülmények között szórakozhatnak, ismerkedhetnek egymással, és elsajátíthatják a társasági együttlét szabályait.

A klasszikus táncok, a társasági együttlét és az illem szabályainak megismerésére szeretnénk táncklubot indítani a fiatalság számára. A népzene kedvelőit pedig havi rendszerességgel táncházba várjuk.

Filmklub

Tavasszal elindítottunk egy filmklubot – kísérletképpen – az egyetemista korosztálynak, ahol a filmek megtekintése után beszélgetésre is lehetőség van.

A jövőben szeretnénk hasonló klubot indítani tizenéveseknek is.

Jegysek

A jegyesoktatás különleges pasztorális feladat. A jegyesek szentségi házasságra való felkészítése egyben lehetőséget nyújt arra, hogy az egyházhoz esetleg csak lazán vagy egyáltalán nem kötődő fiatalokat is bevonjuk a plébánia közösségébe.

2002 tavasza óta a jegyesoktatás hivatalos része – a lelkipásztorokkal folytatott beszélgetés – kibővült egy már „gyakorló” házaspár baráti ismerkedéssel, melynek során a házasulni készülőket betekintést nyerhetnek egy működő házasság örömeibe, gondjaiba.

A jövőben szeretnénk egy jegyesoktató munkacsoportot létrehozni, valamint a jegyesoktatás tematikáját kibővíteni és rendszerezni. A jegyesek öt alkalomból álló oktatáson vennének részt, melynek témái:

1. Az egyház tanítása a házasságról
2. Önismeret, kommunikáció
3. Szexualitás, családtervezés
4. Családlátogatás – a keresztény családi élet
5. Közös családunk, az egyházközség

HÁZASOK

A családi élet alapja a házasság. A házastársak életre szóló elkötelezettségben valósítják meg azt a szeretet-kapcsolatot, amelyre maga Isten hívja meg őket. A mindennapok kihívásai és feladatai, a társadalom negatív hatásai és elvárásai azonban nap, mint nap „igenjük” megerősítésére készítetik őket. Az egyházközségnek egyik nagy feladata, hogy segítséget nyújtson a házastársaknak házasságuk ápolásában, és ezáltal a válsághelyzetek kialakulásának megelőzésében.

Fiatal házások találkozója

A házasságkötés után is fontos a kapcsolattartás a fiatal párokkal. Az ifjú házásoknak közös életük első éveiben különösen nagy szükségük van a támogatásra és a közösség megtartó erejének megtapasztalására.

2002 novemberében szerveztünk először találkozót fiatal házások részére, ahol a házaspároknak egy pszichológus tartott előadást a házastársi kommunikációról. Az előadás után lehetőség nyílt az egymással való ismerkedésre és kötetlen beszélgetésre is. A jelenlévő párok a találkozó óta havi rendszerességgel házascsoportként gyűlnek össze.

Igény szerint szeretnénk évente két alkalommal – tavasszal és ősszel – hasonló találkozót szervezni, ahol szakemberek tartanak előadást a házassággal, gyermekneveléssel kapcsolatban felmerülő problémákról.

Házascsoportok

Plébániánk területén négy házascsoport is működik. Ezek a csoportok rendszeresen összejárva maguk által választott program szerint igyekeznek hitükben elmélyülni, hitbéli tudásukat gyarapítani és egymást a közösségben szolgálni. Tagjaik szívesen segítenek újabb csoportok szervezésében.

Szeretnénk minél több házaspárt megszólítani és újabb csoportok megalakításával közösségbe hívni, hogy ők is megtapasztalják az együtt gondolkodás, az összetartozás örömét, hasznosságát.

Különleges helyzetű házaspárok és családok

Megkülönböztetett figyelemmel kell fordulnunk a sajátos helyzetű házaspárok és családok felé. Különleges élethelyzetük miatt pasztorációjuk sok tapintatot igényel.

A vegyes házasságokban élők, a krízishelyzetben levő családok, a gyermektelen házaspárok, az elváltak és különélők, a gyermeküket egyedül nevelő szülők és a fogyatékos gyermeket gondozó családok plébániánkon eddig a lelkipásztorokhoz és hívótársaikhoz fordulhattak segítségért.

A legfontosabb feladat ezen a téren, hogy ezek a házaspárok, családok is aktívan részt vegyenek a plébániai családközösségek életében. Már a közeljövőben szeretnénk számukra – igény szerint – konkrét programokat (lelkigyakorlatokat, összejöveteleket) szervezni. Távlati célunk pedig egy segítő háttérszolgálat kiépítése, illetve szakértők és szakirodalom listájának összeállítása. E terveink megvalósításában szeretnénk az ökumenikus és az evangelizációs bizottsággal együttműködni.

Idősek

A többgenerációs családok felbomlása miatt napjainkban egyre több idős ember él magányosan. A velük való kapcsolattartás nemcsak számukra ajándék, hanem a fiatalok és a családok életében is a kegyelem forrásává válhat. Az idősekkel való együttélés nemcsak szó szerint valósítható meg. A plébánia közösségébe bevonva megoszthatják élettapasztalataikat az egész közösséggel, hogy ily módon gazdagítsák hívótársaik életét.

A nyugdíjasok klubja, melyet a Karitás munkacsoport szervez, több ponton is kapcsolódik a családpassztorációs munkacsoport munkájához: Az adventi barkácsolás során a gyerekek ajándékokat készítettek az időseknek. Húsvétkor pedig apák és fiaik együtt keresték fel a Bürök utcai idősek otthonában élő hölgyeket.

Célunk a jövőbeni együttműködés lehetőségeinek feltérképezése és bővítése. Ilyen alkalom lehetne az unokák és nagyszülők korosztályát összehozó kibővített babaklub vagy az óvodáskorúak és a fiatalok műsoros délutánjai, koncertjei a nyugdíjasok klubjának egyes rendezvényein.

CSALÁDOK

A családpassztoráció legfőbb célkitűzése, hogy az egyházközség családjait mindinkább olyan közösséggé formálja, amely a családokat megvédi a világ negatív hatásaitól, biztosítja életképességüket és megtartja őket a Keresztény életeszmény útján. Mindezeket szem előtt tartva szervez a keresztény család munkacsoport olyan programokat az egész egyházközségnek, ahol kicsi és nagy, „bennfentes” és érdeklődő, házas és egyedülálló – olykor szabadabb keretek között is – egyaránt jól érzi magát, társakra talál. Ezek az alkalmak jól kiegészítik az egyes korosztályok rendszeres foglalkozásait és találkozóit.

Agapé

A vasárnapi kilenc órás gyermekmise után sütemény és üdítő ital várja a gyermekeket és a szülőket, ahol lehetőség nyílik egymás megismerésére és kötetlen beszélgetésre. Az agapét három házaspár szervezi, és mindig másik két, a plébánia családközösségéhez tartozó házaspár

pár a rendező házigazda. E szolgálat és együttlét által is szorosabbá válik a családok kapcsolata az egyházközséggel. Az agapé a hívek adományaiból tartja fenn magát.

Az agapé nyújtotta keretek között az új vagy a plébánia közösségéhez nehezebben csatlakozó házaspárokat, családokat meg kell szólítani, és be kell őket vonni a közös munkába. Valamint – igény szerint – lehetne más szentmisék (fél tizenegyes szentmise, esti gitáros szentmise) után is agapét szervezni.

Farsang, locsolóbál

Nem hiányzik plébániánk életéből a közös szórakozás, mulatozás lehetősége sem. Szerencsés helyzetben vagyunk, a volt Hully Gully épületben rendelkezésünkre áll a megfelelő helyszín. A farsang és a locsolóbál minden korosztályt befogad, így azon ritka alkalmak közé tartoznak, ahol szülők és gyerekek közösen szórakozhatnak.

A kezdeti szervezési nehézségek tanulságait levonva szeretnénk e bál programjának kialakításában arra törekedni, hogy valóban tartalmas szórakozási lehetőséget jelentsenek minden korosztály számára. A már hagyományos jelmezszereny, táncbál, társastánc mellett további szervezett programok beépítésével kívánjuk e rendezvények népszerűségét növelni.

Nagyböjti és adventi barkácsoló

Közösségünkhöz több iparművész illetve kiemelkedő kézügyességű lelkes háziasszony tartozik. Vezetésükkel a gyerekek és a családok számára egy évben kétszer, az adott ünnepkörhöz kapcsolódóan kézműves foglalkozást szervezünk. Ezzel is szeretnénk az ünnep tartalmának jobb megértését elősegíteni, és a családokban az együtt ünneplés és az ünnepekre való közös készülődés fontosságát tudatosítani.

Célunk, hogy a gyermekek és a családok felfedezzék, hogy az ünnepre való előkészület maga is az öröm és szeretet forrásává válhat, és elősegítheti az ünnep mélyebb átélését.

Majális

Mostanra hagyománnyá vált, hogy plébániánk családjai a cserkészcsapat tagjaival együtt május első szombatját a hármashatár–hegyi Vitorlázórepülő–téren töltik. Majálisunk célja, hogy tartalmas szabadidős programokkal, sportos feladatokkal is megerősítsük minden korosztályban a közösséghez tartozás pozitív élményét. A programot népi szabadtéri játékok, futóverseny, kézműves foglalkozás, szellemi vetélkedő és spontán kialakuló beszélgetések alkotják.

Célunk, hogy olyan családokat is megszólítsunk, meghívjunk, akik még nem csatlakoztak ehhez a kedves hagyományhoz.

Egyházközségi nyári tábor

Felvetődött, hogy más plébániák gyakorlatához hasonlóan szervezzünk az egyházközség hívei számára néhány napos, vagy egyhetes közös nyaralást, amely egymás jobb megismeré-

sére teremtené jó alkalmat. Egy ilyen táborban a kötetlen beszélgetés, a közös játék, a sportprogramok mellett lehetőségünk lenne előadások, kiscsoportos beszélgetések keretében egy adott témakör feldolgozására, és ezáltal szellemi, lelki töltődésre.

Őszi családi kirándulás

Az őszi kirándulás a majálishoz hasonlóan a természetbe csábítja a családokat. A budai hegyekben tett közös túra jó alkalom a „nyári szünet” után egy kis beszélgetésre, játékra, valamint a plébánia életébe frissen bekapcsolódók megismerésére.

Célunk, hogy az őszi kirándulások a majálishoz hasonlóan hagyománnyá váljanak.

Szállást keres a Szent Család

Az elmúlt néhány évben hagyománnyá vált plébániánkon ez a kedves, közösségépítő szokás. Miközben az egymást felkereső családok szállást keresnek a megszületendő Jézusnak, megajándékozzák egymást az Ő szeretetével. A szeretet-cselekedetek mindig egy kis áldozatot, lemondást követelnek tőlünk. Így van ez ebben az esetben is. A részt vevő családoknak adventben két, egymást követő estén szabaddá kell tenniük magukat – a másik számára. A szálláskeresés során a családok együtt imádkoznak, és ismerkedéssel, beszélgetéssel töltik az estét.

Szeretnénk a jövőben több kört indítani.

Családakadémia

A legtöbb házaspárnak gondot jelent a plébánia által kínált programokon részt venni, mert csak nehezen vagy egyáltalán nem tudják a gyermekeik felügyeletét megoldani.

Szeretnénk évente egyszer – igény szerint esetleg kétszer – az egész család számára, a családtagokat korosztályonként megszólítva családakadémiát szervezni. Amíg a szülők a házasság és a gyermeknevelés problémáiról szóló előadást hallgatják, addig a fiatalok közös beszélgetésen, kézműves foglalkozáson vehetnek részt, míg a kicsiket a játszótér várja.

Családmise

A jövőben évente egy alkalommal közös szentmisére hívjuk a családokat, melyet kifejezetten a plébánia családjaiért ajánlunk fel. A szentmise végén a jelenlévők áldásban részesülnek.

Keresztelési felkészítés

Családpasztorációs feladatainkat a közeljövőben a keresztelési felkészítéssel szeretnénk kiegészíteni. A jegyesoktatás és a házasságkötés után gyermekük születésekor, illetve a keresztelésekor térnek vissza általában a házaspárok az egyházközségbe. Ekkor újra lehetőségünk nyílik pasztorációjukra. A keresztelés előtt plébániánk egyik elkötelezett házaspárja beszélgetne a gyermekük számára a keresztség szentségét kérő családdal a szentség lényegéről, a keresztény, hívő nevelés fontosságáról, és bemutatnák nekik plébániai közösségünket. A

kapcsolat a keresztlő után sem szakadna meg. Néhány hét elteltével újra megkeresnénk a fiatal családokat, hogy meghívjuk őket, vegyenek részt egyházközségünk életében. E feladat ellátásához is lelkes házaspárokat keresünk, valamint szeretnénk tájékozódni, és más plébániák gyakorlatából ötletet meríteni.

Komatál

Kedves hagyománnyá válhatna plébániánkon a komatál „intézményének” bevezetése. Az egyházközség családjai a kismamáknak a szülés utáni első hetekben ebédet, süteményt vinnének előre megbeszélte beosztás szerint. Így egyrészt tehermentesíthetnék őket az amúgy is fárasztó és sok energiát igénylő időszakban, másrészt pedig ezáltal is szorosabbá válna a családok közötti kapcsolat.

Egyesület

A fent ismertetett felvetéseink összefogására szervezési és pénzügyi szempontból célszerűnek látszik egy a plébánia keretein belül kialakítandó egyesület, amely a kifelé egységes módon való megmutatkozás és az állami pályázati rendszerben való részvétel lehetőségét is kínálja. Ezen keretek között – a jelenleg zajló programok összefogása mellett – megvalósíthatnánk olyan hosszú távú programokat és szolgáltatásokat is, amelyek összetettebb szervezést és elkötelezettebb munkát igényelnek:

1. Számítógépes adatbázis létrehozása
2. Internet honlap megalkotása
3. Információs szolgálat működtetése
4. Plébániai alapkönyvtár és videótár megszervezése és működtetése
5. „Együtt–egymásért” segítő szolgálat kiépítése
6. „Otthon segítünk” szolgálat megalapítása

LITURGIKUS MUNKACSOPORT

A liturgia görög eredetű szó a vallási szent cselekményeket jelenti. Hit és liturgia nem két külön területe vallási életünknek, hiszen hitünket a liturgián keresztül éljük meg, s épp a liturgia őrzi meg a hit tisztaságát (és nem fordítva).

A II. vatikáni zsinat a szent liturgiáról szóló konstitúcióban világosan kijelölte a megújításának útját. Jelentőségét számunkra aláhúzza a konstitúcióban megfogalmazott összefoglaló megállapítás és figyelmeztetés, miszerint: „A liturgia az a csúcs, melyre az egyház tevékenysége irányul, s egyben forrás, melyből ereje fakad. „

Sajnálattal állapíthatjuk meg, hogy a negyven éve megfogalmazott, és a világegyház számára kötelező érvényű zsinati rendelkezések csekély mértékben valósultak meg, egy-egy elemében ma is újdonságként hatnak. Közösségünk kötelessége, hogy a vatikáni zsinat rendelkezéseit széles körben ismertté tegye, és a liturgiát a hitélet középpontjába állítsa.

Egyházközségünkben régóta folyik a liturgikus hitélet építése, gazdagítása, ugyanakkor napról napra szembesülünk azokkal a hiányokkal, amelyek a liturgikus nevelés, képzés több évtizedes elmaradásából fakadnak. Ezért elsőrendű feladatunknak tartjuk, hogy minden lehetséges fórumon és rendelkezésünkre álló eszközzel minden korosztályt, de elsősorban a fiatalokat megismertessük a liturgia jelentőségével, szépségeivel, értékeivel. Ugyanakkor az egyház két évezredes tanítása szerint a liturgia ismerete és végzése nem csupán intellektuális élmény, hanem a lelki gazdagodás forrása, amely mindenki előtt nyitva áll.

Köszönettel tartozunk lelkipásztorainknak, hogy tevékenységükkel, nevezetesen a szépen végzett szertartásokkal segítik a hívők áhítatát és a liturgia iránti fogékonyságát. Köszönjük, hogy a liturgia szépítésén fáradozókat tanácsaikkal támogatják.

Kérjük, hogy minden lehetséges fórumon (hittanóra, prédikáció, lelkigyakorlat, újságcikkek) tanítsák közösségünket, hogy a szertartások tudatos végzésével is növekedjék és erősödjék hitünk.

Kihez szól, kit gazdagít a liturgia?

- A templomba nem járó hívek megszólítása, „becsalogatása” nem liturgikus feladat, erre más zsinati bizottságok tesznek javaslatot.
- Azok élhetnek a liturgia ajándékaival, akik részt vesznek benne.
- Ugyanakkor a szépen hangzó éneklés, a bensőséges és szépen mondott szentmisék, az értékes szentbeszédnek hírének terjedése a megújult és egyre gazdagodó liturgia hozadéka lehet.

A hívektől írásban kapott és a nyilvános ülésen elhangzott véleményeket is figyelembe véve, az alábbiakat javasoljuk:

EGYHÁZI ÉV

Az ünnepek és ünnepkörök megülése, megélése, azokban tevékeny részvétel szorgalmazása, pl. hogy főünnepeink ne csupán „sátoros ünnepek” legyenek, hanem tudatosan várt,

felkészülten ért kiemelkedő életeseményünk (böjti lelkigyakorlat, triduum, keresztút, szentgyónás segítségével).

SZENTSÉGEK ÉS SZENTELMÉNYEK

Célunk, a szentségek és szentelmények ünnepélyes, közösségben történő kiszolgáltatása, ill. felvétele.

- Javasoljuk az ifjú szülőknek, hogy gyermekük keresztelésére a közösségben, értelemszerűen szentmisében, jelesen a diákmisén kerüljön sor, vagy a legősibb, legautentikusabb, legünnepibb időben és helyen, a nagyszombati szertartás keretében fogadja be a közösség új tagját, egyben megújítva keresztségi fogadalmát.

- Fontosnak tartjuk a bérálás szentségével kiemelten foglalkozni, különös tekintettel arra, hogy ez a szentség a keresztény nagykorúság eltörölhetetlen jele. A jelentkezőkkel szemben ne csupán egy adott kor elérése legyen feltétel, hanem egy meghirdetett, hároméves, tartalmasan felépített felkészítésen való folyamatos részvétel is. A hosszabb előkészítést azért tartjuk fontosnak, mert egyrészt: az általános iskolát végzett gyerekek – nem látva egy közeli célt – könnyen eltávolodhatnak a plébánia közösségétől; másrészt: a kamaszkor a személyiség kialakulásának legkritikusabb időszaka, ezért a keresztény életre nevelést ebben az életkorban nem szabad megszakítani.

- A bűnbánat szentségével kapcsolatban sok nehézség merült fel mind a hívek, mind pedig papjaink részéről. Ismert tény, hogy sajnálatosan kevés felnőtt tud valóban felnőtt módon gyónni, sokan az elsőáldozáskor tanult sémákat használják felnőttkorukban is, így nem tud a lelki gazdagodás forrásává válni a szentgyónás.

Szükségesnek tartjuk ezért az ezzel kapcsolatos oktatást, mégpedig a felnőtt hitoktatás keretein túlmenően az egész közösség számára, valamint alkalmat teremteni a szentmisén kívüli gyónásra (pl. szombat este 5–6 óra között).

Legalább ilyen jelentőségű lehet a gyónás körülményeinek a zsinat javaslata szerinti megvalósítása külön gyóntatóhelyiséggel legkésőbb az új templomban.

ÉNEK A LITURGIÁBAN

Nagy értéke és haszna az egyénnek és a hívőközösségnek a szent zenében és főként éneklésben értő, jószívvvel vállalt részvétel, legyen szó valamely énekkarban teljesített feladatról, vagy a hívek soraiban való jószívű, hangos éneklésről népénekekben, zsolozsmában, gregoriánban egyaránt. Szent Benedek írta: „*Az legyen a szívedben, ami az ajkadon*”. Nem mindegy ezért, hogy mit énekelünk.

Elsődleges helyet kapjanak a liturgiához szorosan kapcsolódó énekek, melyek szövege a zsolotároskönyvből való, vagy más, az egyház tanításán (dogmákon) alapuló himnusz (például Glória helyett ne énekeljünk más időszaki népéneket, ennek helyét a szentmisében meg lehet találni). A szentmise egy-egy pontján természetesen helye lehet szép magyar népénekeinknek, egy-egy odaillő és a szentmise kereteibe illeszkedő motettának vagy más éneknek

is.

Itt is hangsúlyoznunk kell a kórustagok képzésén túl a hívő közösség tanítását.

A ZSOLOZSMA

A zsolozsma az egyházi személyek (papok és szerzetesek) részére előírt napi imádságok összessége. Ezek sorában kívánatos az esti Vesperás végzésének általánosság tétele minél több hívő részvételével, sőt célunk lehet, hogy lassanként elérjük a folyamatosan, leginkább szombat estéken történő közös imádkozás, éneklés meghonosítását.

A LITURGIKUS TÉR

A liturgia volt évszázadok, sőt évezredek alatt és természetesen maradt napjainkban is a szent cselekmények helyszíne, befogadó környezete, épített kerete: a templomnak, a kápolnának, a katedrálisnak mértékadó kánonja, hiteles igényformálója, lelki ihletője. Ez természetesen nemcsak jövőbeli templomunknak, hanem ismert adottságai között mostani Isten-házánknak is vezérelve volt és kell maradnia.

Ezzel kapcsolatban javaslataink a következők:

- Megítélésünk szerint az oltárgyertyák akkor töltik be liturgiában meghatározott funkciójukat, ha azok a szent cselekményeket két oldalról, szimmetrikusan keretezik.
- Legyen a húsvéti gyertya tartójának állandó helye.
- Máriasiszteleti helyként javasoljuk az oldalkápolnában olyan szárnyasoltár formájú alkotás elkészíttetését és elhelyezését, amely – a kialakításból következően – az üdvtörténetnek a Szent Szűzhöz kapcsolódó eseményeit az ünnepköröknek megfelelően ábrázolja. Olyan alkotásra gondolunk, amely majdan új templomunk ékessége lehet.
- A pápai és a magyar zászló elhelyezését a hátsó padok oldalánál zászlórúddal tartjuk célszerűnek.
- A hangosító berendezés átvizsgálását szükségesnek tartjuk, szakember közreműködésével, különös tekintettel a körmenetekre való hangosítás megoldására.

A SZENTMISE

Végül, de mindennél fontosabbnak szólnunk a szentmiséről. Vallási közösségi életünkben kiemelkedő, semmihez nem hasonlíthatóan fontos szerepe van a liturgia csúcsának, az Eucharisztia ünneplésének.

A szertartás, az áldozatbemutatás gazdagítására különös gondot kell fordítanunk. A gazdagítás nem a mise időtartamának növelését, a díszítés fokozását jelenti, hanem például az elhangzó szövegek tartalmának megértésére való törekvést.

Az olvasmányok és egyetemes könyörgések felolvasását – elismerve a pedagógiai érveket – a szövegek súlyára és tartalmára való tekintettel, jobbnak látjuk az erre tudatosan felkészült felnőttekre bízni (lektorátus intézményének felállítását). Amennyiben mégis – nevelői szándékból – gyerekeket jelölnek ki erre a feladatra, biztosítani kell a szöveg megismerését, megértését és ministránsvezető vagy hitoktató előtt próbaolvasását.

A szentmise ünnepélyesebbé tételéhez szükséges a *ministrálás rendjének részletes meghatározása*, részleges változtatások útján is. A liturgikus bizottság vállalja ennek kidolgozását, természetesen az atyákkal és a ministráns vezetőkkel közösen,

Az *egyetemes könyörgések* mindegyike után „*Hallgass meg Urunk!*” formula legyen általános (kizárólagos), mivel a különböző befejezés sokszor zavart okoz.

A *prédikáció* befejezése után legyen néhány másodperc elcsendesülés (a II. vatikáni zsinat tanácsa szerint a könyörgésre való felszólítás után is javasolt ez a rövid megállás, hogy a hívek összeszedettebben hallgassák az egyház imáját).

Tekintettel arra, hogy a *béke kézfogásra* való felszólítás után a hívek nem várják meg az oltártól érkező ministránsokat, elegendőnek látjuk, ha a ministránsok jelként az első padsorokban ülőkkel fognak kezét.

Az *áldoztatás* szertartásával kapcsolatban kérjük, hogy az atyák szorgalmazzák az áldozás már korábban volt rendjének megtartását, valamint kezdeményezzék további áldoztatói engedélyek megszerzését.

Javasoljuk, hogy a *hirdetések* mindig az áldás előtt hangozzanak el, ez alól kivételt csak a gyűjtés céljának bejelentése képezhet. (A célt a lehető legkonkrétabban kell meghatározni.)

A szentmisén résztvevők nyugalmának és áhítatának megőrzése érdekében javasoljuk a két oldalajtón, kívülről az alábbi szövegű *tábla kifüggesztését*: „*Kedves Testvér! A szentmise megkezdődött, kérjük, hogy a főbejáraton jöjjön be a templomba.*”

Több észrevétel hangzott el a *kisgyermek*ek szentmisén való részvétele mellett és ellen. Javasoljuk, hogy a kedves szülők lehetőség szerint a diákmisére hozzák őket.

KARITÁSZ MUNKACSOPORT

Az egyház feladata már a kezdetektől kettős: evangelizáció és diakónia; vagyis az Örömhír terjesztése és a szegények gondozása.

A karitás az Evangélium szellemében adott lelki és testi támogatás, mely az üdvösség fényében az egész ember személyes fölkarolásával történik.

Jézus parancsa: Szeressétek egymást, szeresd felebarátodat, mint önmagadat, oszd meg kenyeredet a szűkölködővel, mert Isten előtt nincs mostohagyermek. A karitatív munka szeretetből végzett szolgálat. Magyarországon 1941 óta működik szervezett formában a Szent Erzsébet Karitás.

Feladatunk a rászorulóok segítése, testi és lelki támogatása az Evangélium szellemében. A rászorultság az egyetlen szempont: mindenkinek segítünk, ez ökumenikus tevékenység és területileg sem behatárolt.

Karitás csoportunk létszáma változó, 12–15 főből áll. Sajnos az átlag életkor a csoportban igen magas.

Havonta egy alkalommal a hó utolsó keddjén 16.30-kor tartjuk megbeszélésünket. Ezen kívül közös rendezvényeinken találkozunk. A segítségnyújtás részben saját erőforrásból, részben koordináció útján külső segítők, ill. segítő szervezetek és a rászorultak egymásratalálása útján történik.

KARITÁSZ RAKTÁR

A Karitás raktár fontos bázisunk, a leglátogatottabb színtér. A legtöbb emberrel, segítő szervezettel ezen keresztül tartunk kapcsolatot. Itt szinte mindenki tud adni, ez a tevékenység átfogja a hívek közösségét. Évente mintegy 2–300 zsák ruha, cipő cserél gazdát, nem beszélve a rengeteg könyv, játék és egyéb adományokról, melyeket saját területünkön kívül Kárpátaljára, Erdélybe és országunk számos településére, gyermek- és szociális otthonok, családsegítők, és helyi karitás csoportok közvetítésével juttatunk el. A raktárba betérőknek segítséget nyújtunk hivatalos ügyeik intézésében is. Az évente rendezett karácsonyi vásár a közös ajándékozás keretében zajlik. Ajándékoz, aki felajánl árusítani valót, a vevő pedig nemcsak hozzátartozóját, hanem a rászorulókat is megajándékozza. A fentiekén kívül foglalkozunk fáslikötéssel is a *lepramisszió* részére.

Eddigi tevékenységünket szeretnénk tovább folytatni, ha lehet még több rászorulóhoz eljutni. Ehhez várjuk azok jelentkezését, akik vidékre vagy külföldre mennek gépkocsival, és alkalmanként ruhát stb. szállítanának a rászorulóok részére.

RÁSZORULÓ CSALÁDOK TÁMOGATÁSA

Fontos működési területünk a bajba jutott családok megsegítése. Célunk a rászoruló családok felkutatása, látogatása, lelki, anyagi támogatása. A természetbeli támogatás során se-

gítünk a háztartási munkában, vagy rendszeresen, illetve alkalmanként élelmiszer csomagokat, nagy ünnepeinkhez kötődően, karácsonykor és húsvétkor pedig ajándékcsoomagokat juttatunk el hozzájuk. A támogatás másik módja a pénzbeli segély. Ez szintén lehet alkalomhoz kötődő (pl. karácsonyi, húsvéti, iskolakezdési, tanszer segélyek, ingyenes táboroztatás) vagy rendszeres juttatás (pl. havi ebédbefizetés).

A családok megsegítése és evangelizációja céljából nyári napközis tábort működtettünk az elmúlt három évben és szándékunk szerint a jövőben is. A táborban a gyerekek értelmes időtöltését a tartalmas programok szervezésével és a valódi értékek közvetítésével igyekszünk biztosítani. Természetesen tevékenységünkben itt is az igény és a rászorultság az egyetlen szempont. Eddigi tapasztalataink biztatóak, néhány gyermek a későbbiekben is meg-megjelenik a templomban.

Törekszünk a rászorulóknak minél szélesebb körben történő felkutatására. Ez igen nehéz feladat, mert a társadalom peremére került családok általában nehezen közelíthetők meg személyileg, ezért titkolják állapotukat.

Hogy terveinket meg tudjuk valósítani, minden hívő segítségére szükségünk van. Különösen sokat segíthetnek a pedagógusok egyrészt a feltáró tevékenységben, másrészt a nyári napközis táborban való közreműködésben. Munkánk során támaszkodunk a plébániai Keresztény család munkacsoport közreműködésére.

AZ IDŐSEK TÁMOGATÁSA

A Karitásznak egyik fontos területe az idősek otthoni segítségnyújtása. Tevékenységünk *lelki oldala* az otthoni látogatás, a magány oldása, a beszélgetés és meghallgatás. Törődés, hogy „legyen embere”, aki utolérhető bármikor. A másik a *szociális cél*, hogy az idős ember minél tovább saját otthonában, megszokott környezetében élhessen. Ehhez segítünk részben saját eszközeinkkel – kisebb házkörüli teendők elvégzésével (pl. bevásárlás), kíséreléssel, ügyek intézésével, kórházi látogatással stb. –, valamint a rászorulóknak a segítség forrásához való eljuttatásával. Ezeket túlmenően *természetbeli juttatásokkal* (pl. ajándékcsoomagok) és *pénzbeli támogatással* (pl. rendszeres vagy rendkívüli segélyezések) próbálunk anyagi gondjaikon enyhíteni.

Már folyamatban van az arra igényt tartó idős emberek szentmisére kísérésének megszervezése. Ezen a területen is szükséges a hívek feltáró munkája. Mindenki saját környezetében lássa meg a rászoruló, idős embert!

SZOCIÁLIS OTTHONOK LAKÓINAK LÁTOGATÁSA

Lelkileg ez a legkiszolgáltatottabb és leginkább leépült társadalmi csoport. Akiknek nincs hozzátartozójuk, senki sem látogatja őket, tele vannak csalódással, lelki és testi betegséggel. Itt is a lelki támogatás, a meghallgatás és beszélgetés, az ottlét a legfontosabb. De színt, ízt hoz életükbe a frissen sült pogácsa, az ünnepeinken a hívek-sütötte süteményekből összeállított csomag és az iskolások karácsonyi műsora.

A gondozónőkkel egyeztetve szükség szerint részükre vitamint, inkontinencia-betétet vásárolunk, a karitásztól ruhafélét juttatunk.

A tavaszi idő beálltával sétára kísérjük a gondozottakat. Segítünk nekik, hogy részt vehessenek a plébánia rendezvényein.

APOR VILMOS IDŐSEK KLUBJA

A klub szintén az idősökkel való törődés egyik helyszíne. Célunk a szeretetteljes, kulturált együttlét biztosítása mindenkinek, aki ellátogat hozzánk, továbbá az érdeklődés felkelésével, értékek felmutatásával, vallási, történelmi, természeti ismereteink bővítése. A téli hónapokban a plébánián tartott klubdélutánokon vetítések, előadások vagy ünnepeinkhez kötődő zenei programok szervezésével tarkítjuk összejöveteleinket, melyek legfontosabb része a beszélgetés. A tavaszi-nyári időszakban kirándulásokat szervezünk.

Szeretnénk a plébániai csoportokkal való együttműködést (család csoport, schola, stb.) tovább ápolni, fejleszteni, a „Szállást keres a Szent Család” láncba mi is bekapcsolódni. További célunk, hogy a különböző generációk között szorosabb kapcsolatot építsünk ki. Erre jó alkalmak a plébániai rendezvények.

További céljaink

- A Karitásztól csoport szentmiséjének megszervezése.
- Évente lelki nap tartása, hiszen a karitásztól munkában a lelki oldal a legfontosabb. Ehhez lelkipásztori segítséget kérünk.
- Fontos lenne egy *beteglátogató csoport* létrehozása, ehhez azonban fizikai erővel bíró, fiatalabb munkatársakra van szükség.
- Felmerült, hogy jó lenne más szentmisék után is agapét tartani. Szívesen vállalnánk ennek koordinálását. Hasonlóan a vasárnapi 9 órás misék utáni agapékhoz, úgy képzeljük el, hogy mindig más-más személy (személyek) rendeznék. Ebben a hívek segítségét várjuk.
- Távoli célunk a közös plébániai szilveszter rendezése. Ez komoly szervező feladat lenne, sok munkát és segítő részvételt igényel, de megéri.
- Idős és mozgásukban korlátozott híveink számára szeretnénk segítséget nyújtani, hogy ők is eljuthassanak a szentmisékre ill. szertartásokra. Ehhez kérjük a gépkocsival rendelkező híveink segítségét.

ÖKUMENIKUS MUNKACSOPORT

„Ökumenizmus a gyűjtőneve mindazoknak a törekvéseknek, amelyek arra irányulnak, hogy a különböző felekezetekhez tartozó keresztények ismét egyesüljenek. Az ökumenikus mozgalom elsősorban igazi párbeszéd. Hozzá tartozik tehát, hogy az egyházak kölcsönösen tájékoztassák egymást egymás életéről és tanrendszereiről, kölcsönösen törekedjenek a mindenkori teológia jobb megértésére; a saját teológiájukat próbálják meg lefordítani a másik nyelvére és megfordítva; próbálják meg kiküszöbölni a valóban meglevő tanbeli eltéréseket, állapodjanak meg közös cselekvésben.” (idézet a Szív folyóirat 2003. januári számából)

Mit tanít a II. vatikáni zsinat?

A keresztények közötti egység helyreállításának előmozdítása a II. vatikáni zsinat egyik fő célja. Krisztus ugyanis egyetlen egyházat alapított. A megosztottság kétségkívül ellentmond Krisztus akaratának, botránkoztatja a világot és károsítja a legszentebb ügyet, az Evangélium hirdetését minden ember számára.

Mivel napjainkban a Szentlélek kegyelmének ihletésére világszerte sokféle módon törek-szenek – imádsággal, szóval és cselekedettel – elérni a Krisztus-akarta teljes egységet, buz-dítjuk a katolikus híveket, hogy ismerjék föl az idők jeleit, és szorgalmasan vegyék ki részü-ket az ökumenikus munkából.

Az *Unitas reintegratio* kezdetű zsinati dekrétum részletezi az ökumené katolikus elveit és gyakorlatát. Számunkra különösen fontos a gyakorlati megvalósítás.

Igazi ökumenizmus nincs a szív megtérése nélkül. Ugyanis az elme megújulásából, az ön-megtagadásból és az őszinte szeretetből ered és érlelődik az egység vágya. Ezért kérünk kell a Szentlélektől az őszinte önmegtagadás, az alázatosság, a szelíd szolgálat és a mások iránti testvéri szeretet kegyelmét.

Az egység ellen elkövetett bűnökre is áll Szent János tanúsága: „*Ha azt állítjuk, hogy nem vétkeztünk, meghazudtoljuk őt, és tanítása hiányzik belőlünk.*” (1 Jn 1,10). Alázatosan kérünk tehát bocsánatot Istentől és különvált testvéreinktől is, miként mi is megbocsátunk az elle-nünk vétkezőknek.

Gondolja meg minden Krisztus-hívő, hogy annál jobban előmozdítja, sőt éli is a keresz-tények egységét, minél maradéktalanabban törekszik evangéliumi életre.

Mi mit tehetünk az egységért?

Tervezzük, hogy az évenkénti, januári imahét előkészítésébe *többeket bevonunk*, hogy így még mélyebben megélhessük az egység örömét.

Nemeshegyi Péter jezsuita atyától hallhattuk – amikor a munkacsoport vendége volt – hogy az ökumenizmus új módja a kereszténység megélésének.

Türelmesen és önzetlenül kell az igazságot keresnünk, tudva, hogy a teljes igazságot csak Isten birtokolja, ő maga a teljes Igazság. Minél közelebb kerülünk Istenhez, annál közelebb

leszünk egymáshoz is. Valahogy úgy képzelhetjük el ezt, mint egy kerék küllőit. Egy központba tartunk.

Nagyon fontos kelléke a barátságosság, a jóhiszeműség.

Jelentős és kellően képzett hiteles személyiségek meghívását tervezzük, akikben hiteles példát kapunk a Krisztus–hívók egységének megéléséről.

Figyeljük, hogy a sajtóban milyen híradásokat kapunk Bábel Balázs érsek úr, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia ökumenizmusért felelős főpásztora tevékenységéről.

A vajdasági Aracs középkori templomához zárandokolt a jubileumi évben plébániánk területéről egy reformátusokból és katolikusokból álló csoport. Meleg fogadtatásra találtak a délvidéki parókiákon mindkét felekezet részéről. Testvéri együttlétük, imádságos útjuk nagy lépés volt egymás jobb megismerése felé. Idén, év elején részt vettünk Szabó István budahegyvidéki ref. püspök úr beiktatási ünnepén Kecskeméten. (Továbbra is ő a Böszörményi úti református gyülekezet vezetője.)

A „jósomszédi viszony” további lépése lehet a tervezett délvidéki zárandoklat, amelyet a felső-krisztinás schola a Budahegyvidéki Református Gyülekezet néhány tagjával szervez 2003. júliusában.

Részt vehetünk a Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség által szervezett „hétfő esti beszélgetéseken”, ahol a kultúra és a tudomány jeles képviselői tartanak előadást.

A kölcsönös tájékoztatás jegyében programjainkat a Budahegyvidéki Református Gyülekezet és a Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség részére is megküldjük, és az övéket itt, a mi plakátunkon hirdetjük.

Hangsúlyoznunk kell, hogy mások meggyőződését akkor tudjuk igazán tisztelettel és szeretettel elfogadni, ha a magunk hitében szilárdak és képzetek vagyunk.

Az ökumenikus bibliakör rendszeres összejövetelei jó alkalmak a Biblia közös tanulmányozására, mélyebb megértésére.

20 éve foglalkozik a kereszténység aktuális kérdéseivel a Keresztény Ökumenikus Baráti Társaság Gaisier Gyula és felesége, Judit áldozatos munkájára építve. Felhívásukat közzétettük, és aki teheti, eljár az összejövetelekre.

Terveink szerint a családcsoporttal egyeztetve – meghívott vendégek vezetésével – a keresztény (akár ökumenikus, akár katolikus) családok hétköznapi gondjaira keresünk megoldást.

Célunk, hogy a mindennapi életben az egyetértés hiányával, széthúzásunkkal ne botránkoztassuk meg a kereső, vagy vallástalan embereket. A kívülállók lássák meg, hogy a vallásos emberek mennyire szeretik egymást, és felül tudnak emelkedni a kicsinyes vitákon. Ennek hatására másoknak is kedve támadjon a mi értékrendünket követni, megismerkedni az Evangéliummal.

Dr. Nagy Imre, volt plébánosunk szavai ránk is illenek, amikor így int minket az egyházmegyei zsinat után:

„Legyen türelem bennünk: a fiatalokban, akik a megvalósítás gyorsaságára figyelnek, a középnemzedékben, akik az egyházi életben is a nap terhét és hevét viselik, az idősekben pedig a

bölcs belátás az előrehaladás munkálásában. A jövő építésében ne legyen akadály a ragaszkodás a múlt bearanyozott emlékei iránt!”

MÉDIA MUNKACSOPORT

A KATOLIKUS SAJTÓ HIVATÁSA

A *Communio et progressio* című szentszéki állásfoglalás szerint, a katolikus sajtó célja, hogy a világ megismerje az egyházat, és az egyház a világot. Közöljön a modern élet valamennyi szempontjáról, gondjáról híreket, véleményeket és háttércikkeket. Mindezt a keresztény elvek fényénél tegye. Feladata a katolikus sajtónak az is, hogy a „világi sajtóban” az egyházzal, a keresztény életéről szóló cikkeket és kommentárokat mérlegelje, kiegészítse, és ha kell, helyesbítse. Tükrözze a világot, mutasson rá helyes utat. Biztosítson fórumot, találkozási helyet a véleménycserének.

II. János Pál pápa katolikus újságírókhoz intézett beszédében mondta 2002-ben: *„Legyetek figyelemmel az emberi élet morális, vallási és lelki szempontjaira, amelyeket más újságírók gyakran elhanyagolnak. Az életnek ne csak a csúf oldalát lássátok és láttassátok, hanem mutassátok be a pozitívumokat is. Tudósítsatok azokról a cselekedetokről, amelyek a szenvedők és a nélkülözők, a társadalom peremére szorultak megsegítésére irányulnak. A reménység és a heroizmus példáit kell a katolikus újságíróknak felmutatniuk a mai világ számára, amely ki van éhezve az igazi példaképekre.”*

A HAZAI KATOLIKUS SAJTÓ HELYZETE

A magyar egyház sajnos csak az utóbbi pár évben ismerte fel a katolikus sajtó jelentőségét. Bizonyítja ezt többek között, hogy a 90-es években megrendezett egyházmegyei zsinatok a sajtó és ezen belül a katolikus sajtó kérdésével nem vagy alig foglalkoztak. A vatikáni dokumentum üzenete tehát még nem ment át maradéktalanul a hazai egyházi köztudatba.

Franz König bíboros, nyugalmazott bécsi érsek a következőképpen vélekedik a sajtóról: *„Az egyház számára a tájékoztatás éppoly fontos feladat, mint a hitoktatás, templomépítés és minden más lelkipásztori munka. Éppen úgy kell rá költeni, mint a többi lelkipásztori célra.”*

Útmutató számunkra is Seregély István egri érsek, a Magyar Katolikus Püspöki Kar elnökének nyilatkozata az egyházközségi lapok fontosságáról:

„Az egyházközségi lapok szaporodásában megmutatkozik egyházunk életrevalósága. Ezek a sajtótermékek legyenek őrök, apostolai magyarságunk nyelvi, tudományos, művészeti, népi és történelmi kincseinek! Illő, hogy minden egyházközség támogassa költségvetéséből a saját lapját és a központi médiumokat is. Kívánom, hogy Isten áldásával szép, örömet szerző és üdvösséget építő legyen a magyar egyházközségek média szolgálata.”

A KATOLIKUS SAJTÓ HELYZETE ÉS FELADATA PLÉBÁNIÁNKON

Az országos katolikus lapok egyházközségünkben viszonylag nagy példányszámban fognak, de a vásárlók inkább az idősebb korosztályhoz tartoznak. A 2003-as esztendő tavaszán hetente mintegy százötven *Új Ember* és ötven *Keresztény Élet* talál a templomban gazdára, valamint a havi kiadványok közül félszáz *Új Ember Családi Magazin*, 15 *Vigília*, 10 *Szív Újság*, 10 *Jel* folyóirat, az ifjúsági lapok pedig – 15 *Zászlónk*, 30 *Bocs* és 5 *Igen*.

Az országos átlaghoz viszonyítva ezek az adatok jónak mondhatók. Azonban mégsem lehetünk elégedettek. Ugyanis az utóbbi években folyamatosan fogy az eladott példányszám. Ennek többek között demográfiai okai vannak. Az is igaz azonban, hogy katolikus lapjaink sem igazán érdekesítőek, sőt esetenként szegényesek. Nagy bajnak tartjuk, hogy nincs átütő erejű ifjúsági katolikus sajtója egyházunknak.

Fontos feladata a papságnak és a híveknek plébániánkon is a „sajtóapostolkodás”. A szentmiséken, hittanórákon és egyéb alkalmakon kívánatos lenne felhívni a figyelmet a katolikus sajtótermékekre, egy-egy újságcikkre, televíziós vagy rádiós adásra.

Rendkívül fontos lenne az írott katolikus sajtó kiadványait, valamint az elektromos média katolikus műsorait a kor kívánalmai szerint a célközönség gondolkodásához, igényeihez és ízlésvilágához közelíteni. Égetően szükséges lenne felismerni azt is, hogy a fiatalsághoz már nemigen lehet a hagyományos nyomtatott sajtó eszközeivel eljutni; az elektromos médiumok és mindenek előtt az *Internet* nyújtotta lehetőségekkel a magyar katolikus sajtónak is minél előbb élnie kell, hogy ne kerüljön lemaradásba, ezzel is reagálva a XXI. század kihívásaira.

Örömmel állapíthatjuk meg, hogy plébániánk támogatja a helyi sajtót. Immár VI. évfolyamába lépett egyházközségi újságunk, a *Felsőkrisztina*. Ezer példányban jelenik meg, és el is fogy. Amikor 1997 novemberében hozzáfogtunk az első szám összeállításához, szerkesztési elvként és programként nagyjából a következőt tűztük ki célul: „magunk, magunkról, magunkért”. Mindez persze nem a szerkesztőségre, hanem a plébánia közösségére vonatkozik.

A zsinatot előkészítő kérdőív tanúsága szerint a hívek elégedettek a *Felsőkrisztinával* (142 igen - 4 nem). Javaslatokat is megfogalmaztak, amelyek egy része megvalósítható és az újság profiljába illő, másik része azonban olyan speciális igényeket tükröz, amelyek megjelenítését egy évi 6 alkalommal megjelenő egyházközségi újság nem vállalhat. A megvalósítható javaslatokat a szerkesztőség figyelembe veszi és – lehetősége szerint – beépíti a leendő számokba.

- Továbbra is kéri a Sajtó munkacsoport, hogy a hívek véleményükkel, észrevételeikkel, írásaikkal segítsék a *Felsőkrisztina* szerkesztőségének munkáját.
- Anyagi lehetőségeink figyelembevételével javítjuk az újságban közölt képek minőségét
- Hasznos lenne, ha a hirdetések, különösen, amikor sok van belőlük, szórólapként elvihetőek lennének a mise végén, mert tartalmuk hallás útján általában megjegyezhetetlen.
- A templomépítés támogatását segítő, hasznos lenne képeslapokat, kiadni, amelyek jelenlegi templomunkat, szép üveglablakainkat és leendő templomunk makettjét ábrázolnák.
- Készíthetnénk alaposan megtervezett és igényesen kivitelezett „szóróanyagot” plébá-

niánkról, például karácsony előtt, és azt eljuttathatnánk az egyházközség valamennyi postaládájába. Ebben bemutatkozna az egyházközség, tájékoztatna az eredményeinkről, terveinkről, és felhívást tartalmazna a bekapcsolódásra.

- Mivel a sajtó súlya a nyomtatott sajtóról egyre inkább az elektronikus sajtó irányába tolódik el, ezért feltétlenül szükséges jól használható plébániai internetes honlap létrehozása.

- Kívánatos lenne felvenni a kapcsolatot a XII. kerületi kábeltelevíziós társasággal. Az egyházközség fontosabb eseményeire meg kellene hívni őket, hogy azokról beszámoljanak. Adásszünetek idejére pedig állandó „reklámfilm” lenne készíthető a plébániáról, ezzel is biztosítva az egyházközség állandó jelenlétét a kerületi kábeltelevízió műsorán. A kerületi újságban is többször lehetne megjeleníteni az egyházközséget, esetleg a kerület többi katolikus, illetve a református és evangélikus egyházközségeivel közösen.

- Hasznos lenne a fiatalok részére a katolikus sajtó jelentős személyiségeinek részvételével továbbképzést szervezni a média világában való eligazodás segítésére. Ilyen továbbképzésre az idősebbek részéről is igény mutatkozik.

- A plébánia levelezéséhez méltó fejléces levélpapír ill. a hivatalos levelek méltóbb megjelenítése lenne szükséges.

- Az adószedők segítségével el kellene juttatni az egyházközségi lapot olyanokhoz, akik nem tudnak eljönni a templomba, de örülnek a lapnak.

MŰSZAKI - GAZDASÁGI MUNKACSOPORT

AZ EGYHÁZ ÚTMUTATÁSA AZ ANYAGI JAVAKRÓL ÉS AZOK KEZELÉSÉRŐL

Az Egyházi Törvénykönyv az egyház anyagi javairól többek között így rendelkezik:

„A katolikus egyháznak született joga, hogy a világi hatalomtól függetlenül anyagi javakat szerezzen, birtokoljon, igazgasson és elidegenítsen sajátos céljai szolgálatára.

A főbb sajátos célok pedig a következők: az istentisztelet megrendezése, a klérus és a többi szolgálattelvők tisztaságának biztosítása, a szent apostoli tevékenység és különösen a szegényekkel szemben a segítő szeretet cselekedeteinek gyakorlása.” (1254. kánon)

„Az egyháznak született joga, hogy a Krisztus hívóktól megkívánja azt, ami sajátos céljaihoz szükséges.” (1260. kánon)

„A Krisztus hívók kötelesek hozzájárulni az egyház szükségleteinek kielégítéséhez, hogy annak rendelkezésére álljon, ami az istentisztelethez, az apostoli és jótékonyági munkához, valamint a szolgálattelvők tisztaságához szükséges.” (222. kánon)

A Törvénykönyv kimondja továbbá, hogy

„A Krisztus hívóknak jogában áll, hogy anyagi javakat az egyház javára átadjanak.” (1261. kánon)

„A hívók járuljanak hozzá az egyház szükségleteinek fedezéséhez a kért támogatással és a püspöki konferencia által kiadott szabályok szerint.” (1262. kánon)

„A hívóktól meghatározott célra adott adományokat csakis erre a célra lehet felhasználni.” (1267. kánon 3 §)

A PLÉBÁNIA GAZDÁLKODÁSA

Gazdálkodásunkban az elmúlt években minőségi változtatásokat próbáltunk kialakítani. Az éves költségvetések elfogadása illetve a zárszámadások jóváhagyása a képviselő-testülettel való előzetes megtárgyalás után történik.

Általánosságban elmondható, hogy az egyházközség fenn tudja tartani a plébániát. Ezt azért kell megemlítenünk, mert még Budapesten sem jellemző, hogy minden plébánián elegendő lenne az egyházi adó és a perselypénz arra, hogy a zavartalan működést és kisebb tartozásokat fedezni tudják. Vidéken akár az egyházmegye, akár más egyházmegyéék településeit nézzük, sokkal szomorúbb a helyzet.

Főbb gazdálkodási adatok (1998–2002.)

Az egyháziadó-bevétel 68%-kal nőtt az 1998. évihez képest, 2002-ben 8.279 eFt volt, 5 év alatt 33.910 eFt volt a befizetés. Az adófizetők száma ebben az időszakban lényegesen szaporodott. 7 évvel ezelőtt kb. 1200 adófizető volt, 2002. dec. 31-én 1786 fő. Az új adófizetők száma a különbségnél nagyobb, mivel az adófizetők közül többen elköltöztek, meghaltak, vagy egyszerűen kiléptek az adófizetők köréből.

A perselyadományok 4 millió forintot tettek ki 2002-ben.

Nagy visszhangra talált a lehetőség, hogy esetleg vissza tudjuk vásárolni az Apor Vilmos téri ingatlant, amit aztán a hívek és a Főegyházmegye segítségével meg is tudtunk valósítani. Tartozásunk törlesztésére 2002. december 31-ig 130 millió forint adomány folyt be.

5 év alatt 10 millió forint kamatot gyűjtöttünk a szabad pénzünk lekötésével.

Egy hagyatékából 25 millió bevételünk lett 2002-ben, melyet már az új templom felépítésére tartalékolunk.

1999-ben kezdtük a visszavásárolt épületben az urnatemető építését, amit azóta befejeztünk. Eddig 210 urnahelyet értékesítettünk, az összes bevétel 2002. december 31-ig 48 millió forint volt. 200 urnahely ára fedezte az építési költséget, a továbbiakban a bevétel már az adósság törlesztésére fordítható.

Az ingatlan megvásárlásához 110 millió forint kölcsönt kaptunk a Főegyházmegyétől, amelyből 2002. december 31-én 91 millió forint tartozásunk maradt.

Az épület megvásárlása és az urnatemető megépítése mellett a jelenlegi templomunk felújítására 5 év alatt 15,5 millió forintot, a plébánia felújítására 6,5 millió forintot tudtunk fordítani. Élünk az áfa-visszaigénylési lehetőséggel mind az ingatlan vásárlásakor, mind pedig az urnatemető építéskor.

A kiadásaink nagyságára jellemzően három adat:

Személyi kiadások és járulékok 5 éves összege 12 millió forint, központi járulék 2,1 millió forint, épületek biztosítása 700 eFt.

2002. december 31-én 42 millió forinttal rendelkezünk.

Az elmúlt öt évben az egyházközség a hívek adományából, az egyházi adóból jelentős fejlesztéseket tudott végrehajtani, miközben – úgy érezzük – a plébánia papságának is tudtuk a szerény ellátást és jövedelmet biztosítani.

Központi gyűjtések

A Püspöki Kar már régóta országos gyűjtéseket kér a katolikus iskolákra, amelyeknek az államosítást követően egyedüli bevétele a gyűjtésekből, illetve a tanulók tandíjából volt. Régóta van központi gyűjtés a karitás céljaira is.

A rendszerváltást követően ismét van péterfillér és missziós gyűjtés.

Főbb adatok:

5 év alatt a katolikus iskolák számára 1.128 eFt-ot,

karitás céljaira 1.048 eFt-ot,

péterfillérekre 531 eFt-ot,

missziók céljára 904 eFt-ot adományoztak a hívők.

Azt lehet megállapítani, hogy a katolikus iskolákra való gyűjtés és a Szent Erzsébet napi karitás gyűjtés eredménye nagyjából az egy vasárnapi perselypénz 180 %-a. A hívek kevésbé érzik fontosnak az adomány összegét tekintve a péterfillért, amelyet a Vatikánba küldünk, és a Vatikán adja oda a segítségre szoruló egyházmegyéknek.

A missziós gyűjtés nevében hordozza a célját, a missziós tevékenység támogatására szolgál.

Újabb országos gyűjtés van a szentföldi keresztény emlékek fenntartási költségeire. Ennek eredménye is hasonló, mint a péterfillér gyűjtésé. A hívek sokkal inkább motiváltak, amikor valami katasztrófa vagy természeti csapás kárainak enyhítésére kérjük adományainkat. Budapesten is és országos viszonylatban is kimagasló volt az árvízkárosultak megsegítésére rendezett gyűjtések eredménye az egyházközségekben.

1998-ban, 1999-ben, 2000-ben és 2001-ben volt ilyen gyűjtés, amelyeken összesen 5.833 eFt gyűlt össze.

2002-ben a dévai ferencesek árvaházának megsegítésére gyűjtöttünk. 205.000 forint folyt be.

AZ EGYHÁZ ANYAGI JAVAI

Sokszor merül fel a sajtóban, hogy az egyházak milyen sok támogatást kapnak az államtól. Az igazság az, hogy ezek a támogatások javarészt az ún. közszolgálatnak (az Alkotmányban lefektetett vallásszabadságon alapuló szabad iskolaválasztásnak és a szociális ellátás szabad megválasztásának) az állami és önkormányzati intézményekkel azonos mértékű finanszírozását jelentik. Tehát nem tekinthetők egyházi támogatásnak.

Az egyházat az államosításkor megfosztották azoktól a javaitól, amelyek biztosították az intézmények működéséhez szükséges fedezetet, tehát az állam nem kegyet gyakorol akkor, amikor az egyház működéséhez anyagi forrásokat ad át, hanem az elvett javak – épületek, földterületek – használatáért ad morzsányi ellenértéket. Az épületek csekély részét ugyan 2011-ig visszakapjuk, de azok egyelőre még sok pénzt emésztenek fel.

Az egyházmegyékhez a plébániák által kötelezően befizetendő központi járulékok elsősorban a klérus nyugdíjas tagjainak ellátását és a szegényebb egyházközségek támogatását vannak hivatva fedezni.

SZJA 1%-ának felajánlása

1997-ben az egyházi iskolák veszélybe kerültek, mert az állam meg akarta szüntetni a teljes finanszírozást mondván, hogy a normatíván felüli összeget az egyház vállalja fel. Emiatt szükség volt arra, hogy az anyagi helyzetüket megerősítsük, és biztonságban tudjuk. Ezért az akkori kormányzat erőteljes nyomására kezdett tárgyalást a Vatikán a magyar állammal, hogy a közszolgálati tevékenységhez a feltételeket biztosítani tudja. Ennek a hozadéka, hogy a korábbi ún. hitéleti támogatás helyett az SZJA 1% felajánlásának lehetőségét kiterjesztették az egyházakra is. Így lett kétszer egy százalék rendelkezési lehetőség. Az akkori – szocialista-liberális – kormány nem titkolt szándéka volt, hogy bebizonyítsa, hogy az egyházaknak kicsi a támogatottsága. Sajnos ez sikerült is, annak ellenére, hogy az egyházak vezetői minden le-

hetséges fórumon hangsúlyozzák, hogy a felajánlók száma nem ad reális képet a támogatottságról. Ezt bizonyította a tavalyi népszámlálás is, melyet éppen a jó eredménye miatt kérdőjelez meg a szociálliberális oldal. A személyi jövedelemadó 1%-ának felajánlása területén valóban siralmas eredményeket értünk el. Az eltelt évek alatt évenként kb. 330 ezer adófizető rendelkezett mindössze a katolikus egyház javára. Itt is megmutatkozik, hogy a katolikusnak keresztelt, magát a népszámláláskor is katolikusnak valló személyeknek mindössze 10–13 %-a jár templomba, s ők azok, akik rendelkeznek az adójukról is. Ha figyelembe vesszük, hogy a másik egy százalékos felajánlók száma kb. háromszorosa az egyházaknak felajánlónak, akkor el kell gondolkodnunk azon, hogy egyénileg is felelősek vagyunk abban, hogy ezen a téren sem tudjuk az embereket megszólítani. Kérdés, hogy az egyházközségek – így a miénk is – tudnak-e ebben előreívő ötleteket adni, illetve a katolikusokat meggyőzni, hogy kötelességünk a katolikus voltunkat úgy is kinyilvánítani, hogy az adóbevallásunkhoz a rendelkező nyilatkozatot is mellékeljük.

TERVEINK, CÉLJAINK

1. Az irodai adminisztráció terheit minél inkább levenni a papságról, a paphiány ugyanis előbb-utóbb rákényszerít bennünket arra, hogy civil munkatársak tartsanak irodai ügyeletet és végezzék az adminisztratív és gazdasági teendőket.

2. El kell készítenünk a számítógépes adatbázist az egyházközség tagjairól, ehhez rendelkezésre állnak az adófizetők adatai. Figyelemmel kell lennünk az adatvédelmi törvény előírásaira!

3. Növelni kell az egyházi adót fizetők számát, a befizetett adó összegét.

4. Ki kell használnunk a pályázati lehetőségeket terveink megvalósításához.

5. Az önkéntes segítők körét szélesíteni kell.

6. Legfontosabb célkitűzésünk az új templom felépítése, ehhez a megfelelő anyagi hátteret meg kell teremteni.

7. Az urnahelyek értékesítésének lehetőségeit fel kell tárnunk, dönteni kell az urnatemető továbbépítésének időpontjáról, lehetőségéről.

8. A plébániai közösségek működési költségeit is szeretnénk biztosítani.

9. A személyi jövedelemadó 1 %-át felajánlók számának növelésében saját eszközeinkkel és lehetőségeinkkel szeretnénk részt venni.

JAVASLATOK

1. Korszerűsíteniünk kell a kommunikációs tevékenységünket. A képviselő testületnek különösen is élen kell járni a hívek megszólításában, a közösség építésében. Ez elsősorban nem pénzkérdés.

2. Növelni kell az adófizetők számát és a befizetett összeget.

Ehhez megvalósítjuk:

Az adófizetők levélbeni rendszeres – évi egy alkalommal történő – tájékoztatását arról, hogy az adó forintjaikat mire költöttük.

Egy tájékoztató füzetet készítünk és juttatunk el az adófizetőkön kívül a plébánia területén élőkhez, melyben a plébániai programokon, a misék rendjén, időpontján kívül összefoglaljuk a plébánia gazdálkodását, és terveinket is ismertetjük.

Kicsit hangsúlyosabban kell beszélnünk arról, hogy a püspöki kar határozata szerint nettó jövedelmünk egy százalékát – vagy annál többet – kellene egyházi hozzájárulásként befizetnünk. A jelenlegi adóösszegek azt sejtetik, hogy sokan nincsenek ezzel tisztában.

Elkészítjük a plébániai számítógépes adatbázist az adatvédelmi törvény előírásait is szem előtt tartva.

Az egyházi hozzájárulást beszedők részére átutalási postautalványt is kiadunk, hogy az adófizetők csekken vagy átutalással is teljesíthessék befizetéseiket.

3. Korszerűsítjük az irodai adminisztrációt, a számítógépes nyilvántartás lehetőségeit kihasználjuk. Bevezetjük a pénztárkönyv számítógépes vezetését.

4. Hatékonyabban kell a pályázati kiírásokat figyelni, pályázatokat készíteni. Ehhez már felkértük a pályázati felelőst.

5. Tervezzük, hogy az interneten egy jól szerkesztett plébániai honlappal megjelenünk, ahol a plébániával kapcsolatos információk mellett az urnatemető működéséről és a tempomépítési terveinkről is rendszeres tájékoztatást tudunk adni.

6. Az urnatemető külső festését az idén el kell végezni, hogy eltüntessük a falfirkákat. A polgármester úr ígéretet tett arra, hogy a festést a Polgármesteri Hivatal költségvetéséből megrendeli. Ezzel kapcsolatban tárgyalásokat kezdeményezünk.

7. Egy tájékoztató tábla kihelyezését tervezzük, amely jól láthatóan felhívna a figyelmet, hogy az épületben urnatemető működik.

8. Az eddigi tapasztalat szerint az urnatemetőből évente 11 millió forint bevételre számíthatunk. Ennek növelésére rendszeres hirdetéseket tervezünk. A későbbiekben szükséges lesz egy kegyeleti iroda felállítása.

Itt kell szólni néhány szót a az urnatemetővel kapcsolatos kérdőívről. 25-en válaszoltak. Közülük mindnyájan jártak már az urnatemetőben, többük tulajdonosa urnafülkének, vagy

foglalkozik a gondolattal, hogy vásárol. Tízen válaszolták azt, hogy nincsenek megelégedve az urnatemető jelenlegi rendjével. Kifogás a ritka nyitvatartás, valamint a közvetlen külső környezet. Néhányan kifogásolták, hogy miért csak 100 évre szól az urnahelyvételi lehetőség, miért nem el nem évülő urnafülkék vannak.

Válasz: az egyházi szabályzat szerint 80 év az urnahely elévülési ideje (állami temetőben 10 év), ennél még így is 20 évvel hosszabb nálunk.

9. A *Felsőkrisztina* c. lapban és a tervezett tájékoztató füzetben erről a témáról tájékoztatást kell adni.

10. Az új templom felépítésének lehetőségei:

Az új templomra szükség van. Jelenleg még 91 millió forinttal tartozunk az egyházmegyének. Szeretnénk az egyházmegyével összefogni, mivel nagy szükség lenne Budapesten egy konferencia központra, a mi területünk mindenféle szempontból alkalmas erre. Ezzel kapcsolatos tárgyalások még nem kezdődtek el az egyházmegyével, várjuk a főpásztor látogatását, amelyet követően tisztázható lesz, hogy valóban van-e igény arra, hogy itt épüljön meg az egyházmegyei konferencia központ, és milyen feltételekkel.

A műszaki bizottság azt javasolja, hogy az új templom felépítésére vonatkozó konkrét ütemtervek elkészüléséig, a meglévő épületek – templom, plébánia – hasznosítására vonatkozó elképzelések összehangolásáig csak a legszükségesebb karbantartásokat végezzük el az épületeken. Reményeink szerint a zsinat táján már több információnk lesz ahhoz, hogy a templom felépítésének távlati terveit előkészítsük. Első feladat az önkormányzatnak beadni az igényünket, hogy a készülő rendezési tervben figyelembe tudják venni.

A megvásárolt épület bérbeadásában, vagy más formájú hasznosításában nem gondolkodunk. Az épület a jelen állapotában nem alkalmas huzamos tartózkodásra, a fűtés és hűtés nem működik, rosszak a vezetékek. Amennyiben a közeljövőben nem tudjuk elkezdni a templom építését, tervek kellenek arra vonatkozóan, hogy az épület állaga hogyan védhető meg, illetve mit szükséges tenni addig, amíg az építésre lesz pénzünk.

Plébános úr és a Gazdasági munkacsoport a tárgyalásokat folytassa le, azt követően kerüljön sor az intézkedési terv kidolgozására és megtárgyalására.

ZÁRÓIMÁDSÁG

„Jézus Krisztus nem azért jött a földre, és nem azért hívja maga felé a tekintetünket és lépéseinket, hogy szolgáljuk őt; nem is azért, hogy csodáljuk; nem is azért, hogy hódolva imádjuk és tiszteljük. Jézus Krisztus követőket kér, követőket hív magához. Ő az élet, Ő az igazság. Az életben járunk, az Ő életét járjuk, és az Ő igazságát követjük. S akkor mi Jézus Krisztustól megkaptunk mindent, ami a földön szép és megkaptunk mindent, ami az égben örökké boldogító. Amen.”

Tóth János egykori plébánosunk, 1953

A nagykorú ember felelősnek tartja magát közössége előtt, s igyekszik gazdagítani azt. Ugyanakkor közösségét önállóan is képviselni tudja, törvényeit, szokásait, elveit, stílusát egyéni invencióval alkalmazza akár az újszerű helyzetek megoldására is, továbbfejleszti azokat, sőt ha kell, kritizálja – épp a hűség és a felelősség nevében.

Bizony jó volna, ha mindenütt eljutnánk odáig, hogy a felnőtt hívek valóban nagykorúként éljék a keresztény életet, és nagykorú módon illeszkedjenek bele az Egyház közösségébe, s nagykorú módon alakítsák a papsággal való kapcsolatukat is. Nem a lázadás szellemében (a lázadás egyébként is a kiskorúság jele), hanem felnőtt bátorsággal és felelősségtudattal. Jaj annak a közösségnek, amelyben nincs visszacsatolás, a vezetők magukra maradnak, s a tagok „lelkes” együttműködésének a hiányát legfeljebb kényszermozgások leplezik. De mindenképpen eredményeket ígér egy olyan közösség élete, amely tagjainak együttműködését a lehető legnagyobb szabadsággal, alkotó jókedvvel meg tudja valósítani.

Dohogni könnyű! Könnyű és gyerekes, ráadásul haszontalan! Nehezebb, de mindenképpen felnőtthez illőbb keresni a szóértés lehetőségeit. Megvizsgálni: mit tehetek én azért, hogy jobban menjenek a dolgok – nem pont úgy, nem mindenáron, ahogyan én szeretném, de jobban.

Jelenits István: „Nagykorú kereszténység”

A zsinati beszámolókból, illetve tervekből kibontakozó összkép igen eleven és sokrétű közösség életébe nyújt betekintést. Egy olyan közösségbe, amely nem hajlandó belenyugodni abba, hogy a világ olyan, amilyen. Keresi azokat a lehetőségeket, amelyek által a keresztény családok egymásban támaszt találhatnak, amelyek által a gyermekek és a fiatalok az egyházhoz tartozást vonzónak és megbecsülendő értéknek érezhetik, amelyek által az idősek, a magányosak, az egyházhoz még utat nem találók és a rászoruló is a közösség melegéből és biztonságából részesülhetnek.